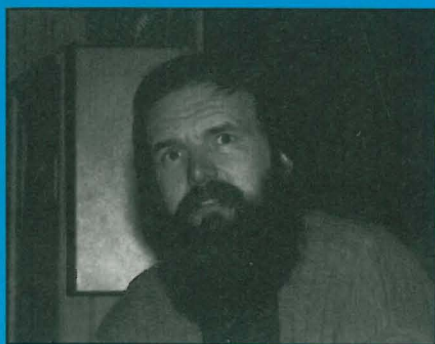

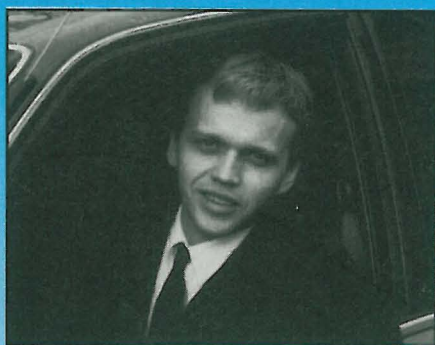
MIDNATTSROPET

" Gud har i församlingen satt..."

Brödrakåren i Maranataförsamlingen i Stockholm presenteras Sidan 19

Hans Lindelöw:
EG-kon och vildjuret
Sidan 12

Berno Widén:
Ett hjärta och en själ
Sidan 6

Pilgrimsfolket etablerar
sig i Oslo!
Sid 14-17

**Mellanöstern – nu som förr i
händelsernas centrum! Sidan 8**

Ett fruktbärande missionsarbete!

■ ■ ■ I ett fattigt industriområde utanför Dominikanska Republikens huvudstad Santo Domingo driver Maranataförsamlingen sedan över 10 år en liten missionsstation.

Där arbetar och bor svenskar och dominikaner tillsammans, med Apostlagärningarnas gemenskapsideal som förebild och frälsningen som grund.

Dominikanska Republiken är hälften av en ö, Hispaniola, där Haiti är den andra delen. Huvudstaden heter Santo Domingo. Landet är vackert; tropisk natur, slösande solsken och bördig jord. Palmer pryder stränderna, medan landet, fastän så litet, har en så omväxlande natur att man faktiskt kan finna barrträd i vissa delar av landet.

Fördelningen mellan fattiga och rika är som överallt i världen; några få procent äger merparten av jord och tillgångar.

Människorna härstammar från spanjorer, afrikaner och indianer – därav en stor variation både i utseende och

temperament. Man har inga riktiga rötter och det har gjort människor lite speciella. Ingen riktig känsla för sitt land eller att man vill göra en insats för sitt folk. Det förekommer, men i sådana fall mera som undantag än som regel.

Folk i allmänhet är gästvänliga och glada, men de allra flesta står för en slags rasism – man är inte glad åt utlänningar och det är helt i sin ordning att försöka föra dem bakom ljuset eller lura dem. To.m. den kristna komuniteten har drabbats av dessa "fenomen" – det finns exempelvis besökare som inte vill ha kontakt med svenskar och finns inga dominikaner där uteblir kanske kontakten eller ärendet framförs inte. Detta möter man som utslag av förakt och demonstration, men naturligtvis har inte alla så primitiva reaktioner.

Trots de svårigheter som uppenbarligen finns i relationer mellan infödda och utlänningar, så består Comunidad Maranata av både dominikaner och svenskar; frälsningen överbrygger olikheterna i kultur- och livsmönster.

Utanför huvudstaden, i ett av de fattigaste områdena har församlingen ett arbete. Ett missionscenter i miniatyr eller en utpost till församlingen i Sverige.

Just nu pågårförberedelserna inför Columbus-jubileét, då man firar att det är 500 år sedan evangelium kom till landet. Det är trots allt svårt att in-

se att Columbus och hans erövringar och exploatering av folk och länder skulle ha något med evangeliet att göra. Här är det i alla fall sammanslaget och Katolska kyrkan förbereder en massiv invasion av celebrerande människor.

Balaguer, landets president, bygger, förbättrar och förskönar så att landet ska vara representativt inför alla besökare.

Fattigdomen göms undan, ibland bakom pampiga murar, och många skjul flyttas för att turister och andra besökare inte ska störas av smuts, skräp och uppenbar misär.

Comunidad Maranata

Sedan 10 år tillbaka har Comunidad Maranata bedrivit mission i landet. De senaste åren har arbetet varit förlagt till ett fattigt industriområde en bit utanför själva city. Alfabetiseringskurser, både för barn och vuxna, ingår som en del i komunitetens arbete. Givetvis också möten och sammankomster, och "öppet hus" där många ungdomar, särskilt studerande, ofta kommer för att samtala, umgås och höra om den frälsning som är grunden och orsaken till att komuniteten finns och verkar i landet.

I komuniteten är det i dag lite extra arbete såsom målning och resaurering av sånt som blivit nerslitet och avflag-

nat.

Med ett hus som är centrum för olika aktiviteter syns det att det verkligen används. Ibland är det jobbigt – det hinner aldrig bli det prydliga hus och hem man skulle önska.

Besökare, skolbarnen, grannar och så mötesdeltagare kommer och vi finns ju till för att betjäna. För att inte tala om läkarmottagningen som också in-

sin sista etapp av studierna innan hon om ett år blir färdig med sina studier i juridik. Hon är angelägen om att bli färdig advokat, så att hon på ett bättre sätt kan hjälpa människor som på ett särskilt sätt blivit orättfärdighetens offer.

De är så många och i bland känns det övermäktigt att verkligen kunna hjälpa dem. *Alla* kan vi inte hjälpa,

engagerade sig på ett sätt som gjorde att han fick inreseförbud i landet.

Förbudet är ännu inte upphävt, men arbetet har fortsatt, även om både fängelsemissionen och de övriga insatserna givetvis blivit lidande av att Arne Imsen inte personligen kan närvara med stöd och hjälp.

De tre ex-militärerna har varit på besök i Sverige, men lever nu sitt liv i Dominikanska Republiken tillsammans med sina respektive familjer. De hälsar på så ofta det finns tillfälle och de är rädda om kontakten även om några av dem bor ganska långt från huvudstaden.

Comunidad Maranata är verkligen ingen kyrka – tyngdpunkten är lagd på familjen och på familjelivet. I en församling finns ju alla åldersgrupper och det är viktigt att ta hand om, hjälpa och vägleda de nyomvända. Kyrkor finns i en uppsjö här i landet; det är inte nödvändigt eller ens önskvärt med fler. Men en maranatafamilj med ropet "Jesus kommer" inplanterat i hjärtana och med Apostlagärningarna 2:42–45 som förebild, det är

ryms i huset – även om det oftast bara är en dag i veckan ännu, så kommer människor på andra tider än mottagningens med förfrågan om en speciell medicin eller vill ha råd och hjälp i medicinska frågor.

Ovan: Missionscentret i Herrera utanför Santo Domingo

Orättfärdighetens offer

En entonig sång hörs, den tar aldrig slut tycks det – med undantag av några utdragna, gälla visslingar. Så håller det på – det är Charlie som målar trappräcket i skolsalen. Det känns skönt att få lite ordning och snygga

Tv: De frigivna fångarna lever nu med sina familjer i Dominikanska Republiken.

Nedan: Barnen har samlats till sångstund.

till, ännu så länge kvarstår ett blåprickigt golv, men det får väl rengöras med terpentin när allt målning är över. To.m. hunden har drabbats av målarivern och står nu med ett antal blå fläckar i pälsen och på svansen.

Belkys har kommit från universitetet där hon ordnat med inskrivningen för

men *någon*, och Charlie är *ett* bevis på dem som fått hjälp av kommuniteten.

Fängelsemissionen är nog den del av arbetet som tagit mest tid, krafter och andra resurser.

Kampen för orättfärdighetens offer började för några år sedan med tre ex-militärer från Neyba. Arne Imsen

angeläget.

Jesus kommer snart, och med det för ögonen arbetar Comunidad Maranata för att vinna människor, kommuniteten har blivit något av en oas i området.

Huset hade förut varit något av en träffpunkt med bordellkaraktär. Det var därför med stora svårigheter församlingen i Sverige kunde förvärva huset – många ville hellre ha en klubb med ljusskygga aktiviteter än en kristen församling i grannskapet.

Men nu finns Comunidad Maranata här i detta fattiga område; människor har blivit frälsta, förvandlade och hjälpta till ett nytt liv. Att kommuniteten fortfarande finns är i sanning ett bevis på Guds trofasthet och omsorg. Och med syskonens hjälp och förböner fortsätter arbetet och förhoppningsvis utvidgas till att omfatta fler platser och länder.

AR-
NE
IM-
SEN

Devalverad kristendom

Hur ser det ut i kristna församlingar som kan fostra fram ungdomar som antingen hänger sig åt idolkult eller själva blir idoler?

Det är inte mer anmärkningsvärt att avfälliga församlingar föder fram mördare, än backhoppare, skådespelare och schlagersångare. Idolkulten är förödande för unga sinnen. Människan står i centrum, blir sig själv nog och profitintressena går före allt annat.

Kyrkan har svikit ungdomarna. Istället för att säga dem sanningen, slår de mynt av stjärnorna.

Är de kristna församlingarna genom sin passivitet och profitlöshet ett medel till att de glider vidare på vägar som måste leda till kaos och katastrof?

Jag har i några dagar sysslat med en liten skrift som är intressant i flera avseenden. Den heter "Nöjesliv eller frälsningsfröjd", och dess författare Lewi Pethrus gav ut den på eget förlag. Förmodligen fick han inte ge ut den på Filadelfiaförlaget. Det är en reaktion mot moderna företeelser och

inflytelserika individer i den församling och rörelse han själv varit föreståndare för i åtskilliga årtionden. Denna skrift är intressant och blir spännande också i relation till andra händelser som timade ungefär samtidigt. Exempelvis politikens inbrytning i pingströrelsen. I denna skrift gick Lewi Pethrus emot teatern, och förklarade att den var helt otjänlig för kristna människor. Det handlar om nöjesliv eller frälsningsfröjd.

Motsättningarna var betingade av ett personligt, intimt kristusförhållande, som var värt försakelse av allt annat, ända till döds. Å andra sidan har vi den samtidiga parallella företeelsen i politiken som vid denna tid redan gjort sig gällande med ett nytt inflytande i debatten och de medier som stod pingströrelsen nära. Å ena sidan tog man alltså avstånd från nöjeslivet, men å andra sidan öppnade man dörarna för politiken. Vad var orsak till att man under hela den första perioden i pingstväckelsen var restriktiv och avvisande både till politik och nöjeslivet, medan 1967 en förändring hade skett, fastän man tidigare nästan krampaktigt avvisat både politik och teater?

Lewi Pethrus, som själv grundat Filadelfiaförlaget, blev språkrör för oppositionen som fanns. Så småningom kom denna skrift, och där var det fråga om relationerna till en speciell samhällsföreteelse. Denna bakgrund är mycket talande, och man får då lite större bredd och kan se vad den egentligen är uttryck för. Och varför denna skrift är helt maktlös. Den är ett kyrkopolitiskt instrument; ett försök att ge sken av att man bibehållit ställningarna, utan att man egentligen kan aktivt styrka det.

Jag har skildrat bakgrunden, därför att det som sägs här är ju sant; det är en uppgörelse med vissa nyckelpersoner och fenomen som gjort sig gällande i pingströrelsen; framför allt i tidningen Dagen, där man börjat tala

ett annat språk om teater och dess konsekvenser. Pethrus drämmar till med C O Rosenius i förordet, där han citerar sången "Den korsmärkta dräkten med smädnamn jag tar, om ingen i släkten det namnet ock har, Och följer med glädje I kämpar med er, som tågen till ära vid korsets baner." Så börjar denna skrift, utgiven 1967.

Vi flyttar fram till vår tid, 1992, och då är frågan: Hur är situationen idag med avseende på nöjesliv, show-business, teater, politik, kulturliv; med avseende på samhällsengagemanget över huvud taget? Hur ser situationen ut idag med avseende på kyrkan och kyrkliga relationer? Då måste vi konstatera att skriften var en signal som inte på något vis förmådde bromsa upp utvecklingen som gick vidare med ökad kraft. Olika personligheter trädde fram på arenan och tog över ledningen. De skapade en helt ny religiositet för en kommande generation.

Vi blev häromsistens informerade om att två ynglingar som tillhörde någon frikyrka var med och röjde en kvinna ur vägen genom att mörda henne. Finns det något samband mellan det jag inledde med, och detta? Ja, faktiskt. Hur ser den kyrka ut som fostrar fram sådana ungdomar? Det som inträffade kan inte vara ett tillfälligt olycksfall. Det måste på sitt sätt markera en process. Man kan ta andra exempel på samma företeelse, som slår åt andra hållet. Det finns ungdomar som inte förfaller till såna här vidrigheter, men de hänger sig till en annan form av idoldyrkan. Hur ser den kyrka ut som fostrar fram idrottsfantaster, musikfantaster; mammoniserade ynglingar? Det är fråga om pengar, och för pengars värde är man redo att göra vilka illgärningar som helst. Det måste finnas en bakgrund till detta. Utvecklingen kan inte ha skett över en natt.

Vi ska inte nu skylla på samhället som vi vanligtvis gör, utan gå till de kristna församlingarna. Vilken bakgrund har dessa ungdomar? Hur ser det ut i våra led? Hur ser det ut hos

oss, då vi kan fostra fram sådana ungdomar som ägnar sig åt olika fantastier, och blir antingen idoler eller hänger sig åt idolkult? På alla möjliga vis markerar de klart och tydligt att de förlorat all respekt för det som den kristna tron har stått för i tider som gått. Om vi ser detta i ett sammanhang, utan att fastna för enskildheter, så är det inte mer anmärkningsvärt att avfälliga församlingar föder fram mördare, än backhoppare, ishockeyspelare, skådespelare och schlagersångare. Vad är det för skillnad på Carolakulten och all annan idolkult som hör världen till? Show-business är ett med världen och helt integrerad med världen, oberoende av vilket sångurval man väljer, vilka ord man har eller vilka toner man använder. Man kan använda psalmer eller rockmusik, det spelar ingen roll. Det hör världen till och är ett slags professionalism. Denna idolkult är ju mera förödande än någonting annat för kristna människor eller unga sinnen. Därför att den är fullständigt vilseledande. I allt detta; negativt eller positivt, står människan själv i centrum. Det går ut ifrån människan, slutar i människan. Hon blir sig själv nog, än om hon använder gudfruktiga uttryck och en och annan gest som ger sken av att också religionen kan användas framgångsrikt för profitintresse eller andra intressen.

Varför kämpade Lewi Pethrus 1967 för att hålla teatern utanför den kristna sfären? Han säger att "teatern har alltid varit en nöjesform som avgjorda kristna tagit avstånd ifrån. En intressant och belysande sak i detta sammanhang är att så många framstående skådespelare lämnat teatern så snart de blivit avgjorda kristna. Kristendomens främsta representanter ansåg teatrarna vara ett tillhåll för demoner. Även hedningarna på den tiden ansåg teatern som en skola för osedlighet."

Denna företeelse som Lewi Pethrus här vände sig emot, har inte bara bejakats, den har allmänt accepterats och har normaliserats dithän att det blivit något förnämt och fint att delta i kulturlivet.

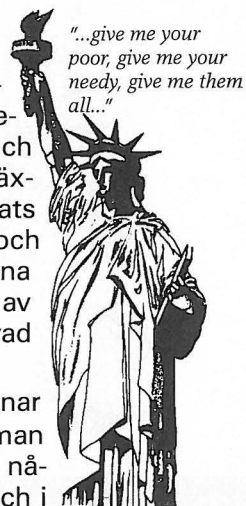
Principen och metoden är klart och tydligt knäsat, och ingen reagerar i dag emot detta. Vad är det för skillnad på denna typ världslighet som blivit bejakad och accepterad och nästan betraktas som något framgångsrikt idag, och förhållandet till idrottsrörelsen som man nu flirtar med? Man låtsas som om idrottsrörelsen skulle vara ett utomordentligt mis-

fortsättning sidan 26

MÄNNISKOFIENTLIGT

Det kommer rapporter från frihetslandet i Väst om problem med åldringsvården. Förenta staterna, föregångslandet i utveckling av tekniska resurser för att uppehålla liv, se bra ut, må bra och ha hög standard, har som konsekvens fått en växande grupp åldringar. Man har ju ännu inte lyckats bemästra åldrandets problem med demens och svaghet, än om de livsuppehållande funktionerna får hjälp genom pacemaker, transplantationer av friska organ eller plastledkulor som ersätter vad som förlitits.

Den yngre, produktiva generationen, tröttnar på att ta hand om sina gamla. Allt oftare hittar man nu en dement åldring sittande i rullstol utanför något stort sjukhus. Utan personliga handlingar, och i bästa fall med ett brev i fickan om vilken svaghet han lider av och vilken vård som erfordras. Den generation som byggt upp en tillvaro av välfärd och frosseri utan like, och fostrat fram effektiva barn som röstat fram fri abort och praktiserar en fri företagsamhet, utan ambition till något större gemensamt socialt ansvar för svaga och sjuka, drabbas nu på ett fruktansvärt sätt av den materialistiska moral de gjort till dygd. "Kärleken skall kallna hos de flesta".

KAIFAS GRAV FUNNEN?

En familjegrav med 12 sarkofager blev fyndet när man vid ett vägbygge gjorde utgrävningar i stadsdelen Östra Talpiot utanför Jerusalem. Gravarna hade bland annat inskriptionerna Kafa, Bar Kafa och Jehosaf bar Kaifa och arkeologen Zve Greenhut tror att den funna gravplatsen är översteprästen Kaifas familjegrav.

DIKTATURENS KREATUR

EG-kommissionen har lagt fram ett förslag och krav att från nästa års början, öronmärka alla EG-länders kor med ett datachips. Varje ko ska bära sina kvalitéer och sitt individuella nummer i detta märke. Via satellit ska en central enhet överblicka alla europeiska länders kor. Man menar sig vinna kunskap om antal kreatur per hektar, m.m.

Rent tekniskt – en framgång.

Rent experimentellt – spännande.

Tyvärr har historien visat på ett ohämmat missbruk vid liknande framsteg. Djuren har många gånger tidigare varit ett försöksobjekt åt människan, innan människan applicerat det på sig själv. För att inte säga att de någras missbruk drabbar massan.

Idag ser ko-projektet ut att vara "sju feta kor", men efter kommer "de sju magra" och slukar allt och alla. Eller för att bruka socialistens ord: "Detta är diktaturens kreatur!"

CENSURERAD BIBEL

När Arne Imsen för några år sedan förutspådde att det snart skulle drivas fram förbud mot att läsa vissa bibeltexter som klart deklarerar homosexuellt samliv som synd, var det många som menade att det var överhettade fantasier. Men nu kan vi konstatera att utvecklingen har hunnit ifatt förutsägelserna.

I Kanada har man nämligen antagit en lag som innebär att även bibeltexter censureras. Bl a tillhör aposteln Paulus beskrivning och förkunnelsen i Romarbrevet 1 till bibelställen som inte får uppläsas offentligt i radio- och TV-media. Dryga böter drabbar dem som överträder förbudet.

Ett hjärta och en själ

Predikan av Berno Widén

Det finns något som ligger mycket varmt på mitt hjärta och på hjärtat hos var och en som har liv i Gud och som har förstått vad den kristnes kamp, uppdrag och mål är. Det är fördolt för världen och för allt vad den representerar; en hemlighet – Kristi hemlighet. Dåraktigt för världen, svagt, ringa och föraktat. Men det som ingen-ting var, det utvalde Gud. Denna hemlighet, vilken är så stor för oss alla, är Guds församling.

Från Ef. 4:1–6 läser vi: "Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålmod, så att I haven fördrag med varandra i kärlek och vinlägg eder om att bevara Andens enhet genom fridens band; en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det

som tillhör eder kallelse – en Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla."

I bibeln finner vi hur Gud redan från begynnelsen har ställt fram mönsterbilder, vilka vi åter och åter igen får återvända till för att se vad han har tänkt för oss idag. De finns där, upptecknade för alla tider, oss till gagn.

En text som har talat mycket till mig är ett sammanhang ur 4:e Mosebok där Israels barn befinner sig, helt isolerade ute i den dystra öknen. All "trygghet" hade de lämnat bakom sig för en oviss framtid i torkande hetta. 699.000 män förutom kvinnor och barn – säkert ett par miljoner människor, som skulle organiseras för i en total livsfientlig miljö.

Där i öknen var Gud den ende de hade att förlita sig till, trots att de inte alltid gjorde det. De var motsträviga och försökte till och med vända tillbaka till det liv och de problem de under så stor manifestation hade lämnat. Men Israels barn hade endast Gud att vända sig till. Det är viktigt att vara beroende av Gud och inte försöka slita sig loss ifrån det förhållandet.

I 4 Mos. 1 räknar Gud folket. Först delar Han upp stammarna, och sedan tar Han individerna och räknar dem var och en för att sätta in dem i ett sammanhang där varje individ får en speciell uppgift i en gudomlig ordning. "Räknen antalet av Israels barn, deras hela menighet, efter deras släkter och efter deras familjer, vart namn räknat särskilt, allt mankon, var person för sig; alla stridbara män i Israel, de män som är över tjugo år gamla eller därutöver, dem skolen I inmönstra efter deras

härledningar". I slutet av andra kapitlet: "De som inmönstrades i lägren, efter sina häravdelningar, utgjorde tillsammans sexhundraåtretusen femhundrafemtio man." Det här var ingen ungefärlig angivelse, 600.000 man; nej, varje människa var viktig och hade ett stort värde med sin särskilt tilldelade uppgift.

I fjärde kapitlet läser vi om leviter-na. De blev uttagna av Gud för att verka inom ett speciellt område; att tjänstgöra i tabernaklet. Överför dessa bilder på församlingen! Gud har tänkt något mycket stort om oss. Lewi hade tre söner och var och en av dem bildade ett läger inom stammen. I 4 Mos. 4:24–26 läser vi om dem. De befann sig mitt ute i öknen, där det var stengt, sandigt, skorpioner, berg och klippor. Det fanns knappt mat eller vatten, allt var bara öken. Där uppenbarade sig Gud och där fick de ett uppdrag.

Herren talade till Mose och sade: "Detta skall vara gersoniternas släkters tjänstgöring, vad de hava att göra och vad de hava att bära; de skola bära de tygväder av vilka tabernaklet bildas, uppenbarelsetältets täckelse, dess överdrag och det överdrag av tahasskinn som ligger ovanpå detta, förhänget för ingången till uppenbarelsetältet, vidare omhängena till förgården, hänget för porten till förgården som omgiver tabernaklet och altaret, så ock tillhörande streck och alla redskap till arbetet därvid; och allt som härvid är att göra skola de förrätta." Längre ner läser vi om Meraris barn, vers 31–32: "Och detta är vad som skall åligga dem att bära, allt vad som hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: bräderna till tabernaklet, dess tvärstänger, stolpar och fotstycken, så ock stolparna till förgården runt omkring, med de-

ras fotstycken pluggar och streck, korteligen, alla deras tillbehör och allt som hör till arbetet därvid; och I skolen lämna dem uppgift på de särskilda föremål som det åligger dem att bära."

Försök tänka dig in i en levits situation och den till synes tråkiga och meningslösa uppgift han fått; gå och bära omkring en bräda eller något annat trist föremål ute i öknen! Kanhända tänkte de många gånger: "Ska någon annan bestämma över mig? Varför skall jag gå omkring och bära den

"Församlingen är ingen organisation, och kommer heller aldrig att bli det."

här? Jag som är ung, stark och i mina bästa år! Det måste finnas något mer kreativt att syssla med, något som har framtiden för sig. Något som ger mer uppmärksamhet och gör mig viktig och betydelsefull!"

Helt säkert fanns det många problem, men alla hade ändå sin av Gud preciserade och förordnade uppgift. Vad leviterna kanske inte förstod, något som blivit uppenbart för oss, var att när basunen ljöd; när de stannade satte var och en ner sin bräda för att bygga upp tabernaklet. När tyget och våderna kom på, var detta tabernakel en exakt förebild av det himmelska Jerusalem, detta tempel vi ser så skönt beskrivet i Uppenbarelseboken.

Så blev de, var och en, levande byggmaterial i Guds eget tempel. Då de bar omkring sina bitar kanske det inte såg så roligt ut. Det var nog ingenting att skryta om; dessa tråkiga, grå tyger Israels barn kånkade med, samtidigt som de kunde se de omkringliggande folkens ståtliga byggnader och deras praktfulla tempel. Många drömde och längtade tillbaka till Egyptens prakt

Var och en av oss har av Gud fått en uppgift i församlingen, och det är att vara med och bygga upp Kristi kropp. Det klarar man inte utan en direkt uppenbarelse från Gud. Då tabernaklet var färdigt, uppenbarade sig Gud där och talade till folket. Gud har åt oss givit församlingen genom Jesus Kristus. Jesus lämnade himmelens ära och kom hit för att dö på ett kors. Han kom för att lida, och genom Hans död har vi blivit försonade, och genom Hans uppståndelse har vi fått ett helt och hållet nytt liv. Vi är införsatta i något helt nytt, från den stund då vi böjer oss och erkänner vår egen skuld och otillräcklighet. Vi får del av ett evigt liv som är Jesus Kristus själv.

Församlingen är ingen organisation, och kommer heller aldrig att bli det. Inte heller en förening, dit man kommer för att dela vissa gemensamma intressen. Man kan gå till en kyrka, eller någon annan plats, för att man upplever gemenskap med syskon man vill dela Guds ord med, eller kanske man kommer av andra skäl, för att fördriva fritiden. Guds församling får aldrig bli en sådan intresseorganisation. Den är oss given av Gud för att vara vårt hem, vår tillflyktsort här på fiendens territorium. Vi har inget annat än församlingen, och det vi fått, det som föds fram i församlingen, och förkroppsligas i oss, ger oss ett underbart livsöde.

I apostlagärningarna ser vi hur den första församlingen föddes fram och byggdes upp. Lärjungarna var helt beroende av den Helige Ande för att kunna förmedla vidare det de hade fått av Jesus. Genom den Helige Ande skall sanningen uppenbaras i världen; sanningen om synd, rättfärdighet och dom. När lärjungarna blev uppfyllda av Anden, kände de som lyssnade ett styng i sina hjärtan, för de blev övertygade. Så växte församlingen fram, men inte på mänskliga grunder, ty då

"Vi är en församling, vi är syskon, vi är lemmar i samma kropp för att tjäna varandra."

skulle den ha gått under.

Det finns en sak som är viktig och livsavgörande om vi som maranatafolk ska överleva, bevara vår identitet och inte göra Maranata till en samsfundsstämpel. Det är klart uttalat i Apg. 4:32: "Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt." Ett hjärta och en själ. Det handlar om våra tankar och vår inställning; orden vi uttalar. Är vi ett hjärta och en själ?

Vi läser i Efesierbrevet: "Vinnlaggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band." Man kommer många gånger in i svårigheter, konflikter och problem. Bibeln säger ju också att "partier måste finnas", men det är för att vi ska förkovras; det ska bli klart vilka som består provet, vem som håller ut. Det gäller att nå fram till fullkomning, att växa till i Kristus. "Ett hjärta och en själ", med Kristus som huvud. Då finns det förutsättningar, då finns det hopp och framtid för församlingen.

Ändå söker vi när trångmålen kommer att hitta en lättare väg istäl-

let för att kasta oss in i striden. Vi klarar inte det här, vi får göra avkall på ursprungsvisionen. Så går man ett litet steg utåt, men förstår inte att antingen församlar vi; bygger upp; eller så förskingrar vi.

Centrifugalkraften slungar ut den som inte håller sig i centrum. Vi är en församling, vi är syskon, vi är lemmar i samma kropp för att tjäna varandra. "Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp, vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi äro trålar eller fria; och alla hava vi fått en och samme Ande utgjuten över oss. Kroppen utgöres ju icke heller av en enda lem, utan av många. Om foten ville säga: 'Jag är icke hand, därför hör jag icke till kroppen', så skulle den icke dess mindre höra till kroppen. Och om örat ville säga: 'Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen', så skulle det icke dess mindre höra till kroppen. Om hela kroppen vore öga, var funnes då hörseln? Och om den hel och hållen vore öra, var funnes då lukten? Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem på det sätt som han har velat. Om åter allasammans utgjorde en enda lem, var funnes då själva kroppen? Men nu är det så, att lemmarna äro många, och att kroppen dock är en enda." (1 Kor. 12:13–20)

Många gånger har vi svårt att acceptera att vi är införsatta i ett sammanhang; att vi är införlivade i församlingen. Vi har så mycket motstånd inom oss själva, vi blir uppstudsiga, knorriska. Men nu är det så att Gud har gett oss en speciell församlingsordning: "Och Gud har i församlingen satt först och främst några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar, ytterligare några till att hava helbräddagörelsens gåvor, eller till att taga sig an de hjälplösa, eller till att vara styresmän eller till att på olika sätt tala tungomål." (v. 28)

Gud är fullkomlig. Han vet vad vi

"...det är mycket inom oss som måste dö om vi ska förstå vad Gud vill med oss var och en."

behöver för att bevaras, för att inte irra omkring, för att inte förlora vår identitet. Han har gett oss denna ordning, så att vi kan nå fram till det som är målet. Det är svårt för oss att inse detta, att vara ödmjuka. Det vi har fått av Gud är så stort, och även den plats vi fått att arbeta på. Men det är mycket inom oss som måste dö om vi ska förstå vad Gud vill med oss var och

■ ■ ■ *Vad är den Europeiska Gemenskapen? Vad representerar den och vad har Sverige för förutsättningar att stå emot om EG skulle visa sig vara Uppenbarelsebokens profetia om vilddjuret?*

Av Hans Lindelöw

EG-kon och vilddjuret

Alla kor råmar. Mellanösternkorna råmar. Och Europakorna, de råmar också. Mellanösternkorna råmar i korus, där är Palestinakon, där är Libanonkon, där är Jordanienkon och där är Israelkon. De råmar i Madrid, i Washington och Moskva. Europakorna råmar i Bryssel, i Haag och i Geneve.

Och gamle Jakob han klagar. Hör hur gamle Jakob klagar, han säger till de andra korna: "Jag har varit förskingrad ibland er i 2000 år." Detta är gamle Jakobs argument. Men gamle Jakobs argument är också hans stora svaghet.

–Varför, gamle Jakob, har du då varit förskingrad ibland nationerna i 2000 år? Vad hände för 2000 år sedan som föranledde denna diaspora, denna förskingring?

Lurpassande vilddjur

Europakorna råmar i korus. Där är Frankrikekon, där är Storbritannienkon, där är Tysklandkon, Danmarkkon, Belgienkon och så vidare. Och det har kommit nya kor: Slovenienkon och Kroatienkon med flera. Ja, alla kor råmar.

Men här finns också andra karaktärer. Bibelns profeter liknar nationerna och deras härskare vid olika djur. Och det är inte tama djur som får beskriva härskarnas verkliga identitet.

Det är vilddjur.

Men ett vilddjur, han ställer sig inte bland korna och råmar. Han lägger sig och lurpassar på ett ställe där han inte syns, ett lönnligt ställe, han väntar till dess han har fått bytet inom räck-

håll – och då slår han till!

"Ja så ska det befinnas vara på den dag då Gud, enligt det evangelium jag förkunnar, dömer över vad som är fördolt hos människorna", skriver Paulus i Romarbrevet 2:16. Det är just detta, "som är fördolt hos människorna", som är en huvudsak i de bibliska texterna om Antikrist, Vilddjuret, som nu debatteras i samband med EG.

Det är något som är fördolt. Det är en hemlighet. Paulus skriver i 2 Tess. 2:7 om "laglöshetens hemlighet". "Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam, allenast måste den som ännu håller tillbaka först skaffas ur vägen.

Sänkt värde

Vad är laglöshet? Det handlar om väldigt mycket förstår vi när vi ser hur Jesus placerar in talet om laglösheten i sina förutsägelser om vad som ska övergå världen innan Jesus kommer: "Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna." Matt. 24:12.

Det handlar bl.a. om värde- och kvalitetsförsämring. Man byter bort ett högre värde mot ett lägre, ett evigt värde mot ett som är begränsat.

Det är klart, att bara det att makthavare och myndigheter som är människor framställs som djur, vilddjur, talar ju om en värdeförsämring. Man har sjunkit från ett högre plan till ett lägre.

"Mene mene tekkel u-farsin" stod det att läsa på det konungsliga palatsets vägg i Babel. Daniel uttydde skriften. Vi läser om det i Dan. 5.

Mene mene = räknad räknad

Tekel = vägd

u-farsin = delad

Men det kan också betyda:

Mene mene = mina, en myntsort

Tekel = sikel, en myntsort av lägre värde

U-farsin = en tredje myntsort av ännu lägre värde. Lägsta valör.

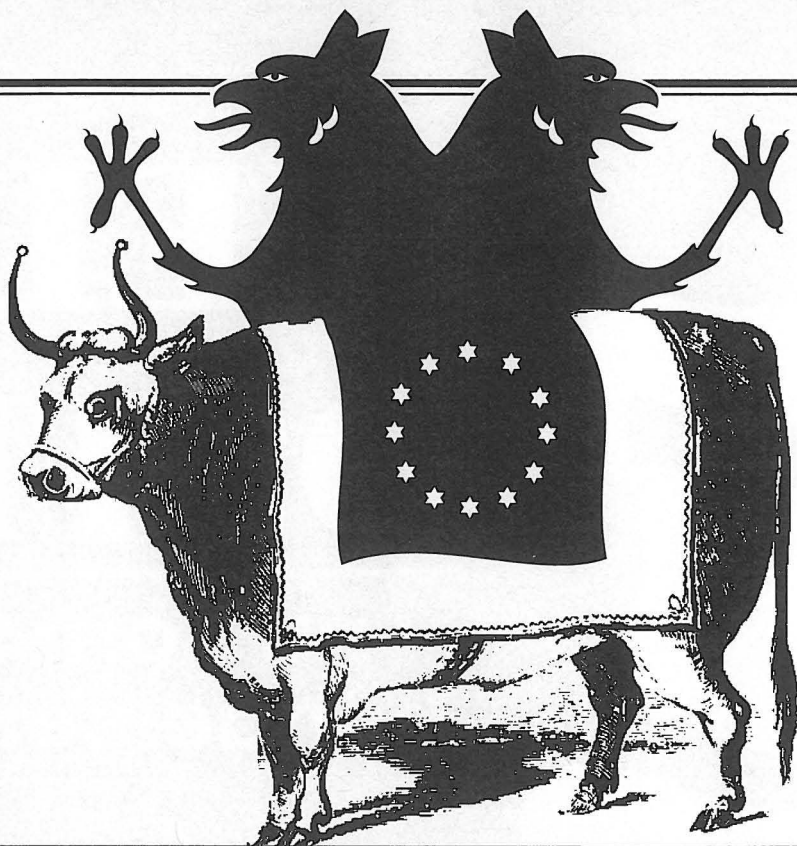
"Du är vägd på en våg och befunnen för lätt", sade Daniel till Konungen. Konungen hade sjunkit från ett högre värde på vågen till ett lägre. Att han hade fått lägre värde innebar att nu gick det att köpa honom. Meder och Perser köpte honom och delade hans rike mellan sig.

Profetiska perspektiv

EG, "Europas Förenade Stater", innebär bl.a. att de gamla världena i Europa, som har varit självhärskardömen (= kejsardömen eller stora handelsimperier), som Storbritannien, gör gemensam sak. Delvis motsätter man sig tanken på en politisk union i Europa, men man är överens om en gemensam, fri marknad mellan medlemsstaterna. D.v.s. varor och tjänster bytes utan begränsande tullar, värden cirkulerar, men vilka värden är det som cirkulerar?

I första hand, som det ser ut, är pengarna en viktig fråga, och bankerna. Man har enats om en gemensam värdemåttstock på pengarna – ECU.

Vad sker då i denna väldiga europeiska turbulens? Det handlar naturligtvis om väldigt mycket, så mycket att vi kan långt ifrån få med oss en liten,

liten del. Men vi kan i alla fall ställa frågan utifrån det profetiska perspektiv som bibeln ger oss; kommer värden och kvaliteer att höjas eller att försämrass?

Ta bara en sådan sak som de internationella avtal som ingåtts – t.ex. Helsinforsavtalet – ett så oerhört betydelsefullt dokument för händelseutvecklingen i öststaterna och i hela Europa! Kommer makthavarna i Europa att respektera dessa överenskommelser, eller kommer de att förfalla i frågan om sin vaksamhet?

Kommer Helsinforsavtalets värde att stiga eller sjunka?

Hör vad profeten säger: "Ve eder, I vanartiga barn, säger HERREN, i som gören upp rådslag, som icke komma från mig, och slutet förbund, utan att min Ande är med, så att I därigenom hopen synd på synd..." Om inte Guds ord och Guds förbund blir respekterade, hur ska då mänskliga överenskommelser bli det?

Elektronisk övervakning

Utvecklingen stormar fram. Medan våra massmedia rapporterar om EG och vad som händer i det sammanhanget, så läser vi också om en ny upptäckning, som redan lär användas i bl.a. USA och Storbritannien. Det ligger kanske inom ett annat område, det handlar inte om ekonomi i strikt mening, men väl om mänskliga rättigheter, om brott och straff.

En person som är dömd till fängelse kan välja att i stället för att sitta i fängelse vara hemma i sin bostad, om han

underkastar sig att en liten dosa sättes om hans ena vrist. Det handlar om elektronisk övervakning. Han kommer inte att kunna röra sig mer än sex meter utanför dörren till sin bostad. Gör han det så slår systemet larm.

Statssekreteraren vid vårt svenska justitiedepartement säger att det är mer humant än att sätta folk i fängelse.

"Humant" säger han. Men i själva verket blir alltså hemmet förvandlat till ett fängelse. Sker inte då en mycket allvarlig värdeförsämring? Mitt hem har väl ett värde som varken får eller kan underskattas! Men om jag nu frivilligt väljer att göra mitt hem till ett fängelse, för att under fängelsetiden kunna åtnjuta hemmets fördelar – vad ska jag då göra efter fängelsetiden, när samma hem har blivit en ständig påminnelse om fängelsets vedervärdigheter?

Underkastar jag mig den elektroniska övervakningen, så har jag gjort mitt hem till ett fängelse, och det av fri vilja! Jag har blivit offer för ett bedrägeri, och detta säger oss något om "laglösheten" som är "fördold hos människorna". 2Tess. 2:7, Rom. 2:16.

Man är redo att byta bort sitt hem, mot en viss bekvämlighet, och få ett beständigt fängelse istället!

Detta är ett ganska tydligt exempel, menar jag, på hur man kan byta bort högre värden mot lägre värden. Och i den yttersta konsekvensen av detta skeende byter man bort eviga och oföränderliga värden mot tillfälliga värden. Bibeln ger oss åtskilliga exempel på människor som har gjort det. Ett exempel är Esau, Jakobs broder,

som sålde sin förstfödsrätt för en linsoppa. Ett annat exempel är konung Saul. Ett tredje exempel är Judas Iskariot, som sålde Herren Jesus Kristus för trettio silverpenningar...

I ändens tid, säger Skriften, kommer majoriteten av människorna att byta bort sin inre och ovärderliga frihet mot att få köpa och sälja. Vi läser i Uppenbarelseboken, det trettonde kapitlet, vers 16–17: "Och det (det andra vilddjuret som stiger upp ur jorden) förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trålar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal."

Vad är EG?

Våra svenska politiker, som vill storma in i EG, säger att saker och ting är "humana", när de i själva verket representerar något av det mest kränkande som överhuvudtaget existerar. Europeiska politiker talar om "fred" när det bl.a. råder fullt inbördeskrig i Jugoslavien, och terrorhandlingar ständigt utförs i hela Europa.

Ord, ord, ord. Vad betyder orden? Orden har också ett värde, men vilket värde får de i våra makthavares munnar?

Storbritanniens premiärminister Chamberlain talade om "fred i vår tid" 1938, efter ett möte med Hitler, när det bara var några månader kvar till det 2:a världskrigets utbrott, som har varit ett av de mest ödeläggande krigen i världshistorien.

Och hur bemötte Sveriges regering den diktatur, som då hade uppstått i Europa, när även våra närmaste grannländer Norge och Danmark ut-sattes för okkupation?

En mycket kontroversiell fråga uppstod i samband med Hitlers önskemål att föra tyska soldater via järnväg genom Sverige. Det var bara soldater som skulle hem på permission, sades det. Men sättet som det hela genomfördes på väckte oro och misstankar. Backade inte Sverige för Hitler, och lät honom föra beväpnade styrkor genom Sverige till både Norge och till Finland, som låg i krig mot Sovjet?

Apropå denna s.k. transiteringsstrafik, så skriver Henry Kellgren i sin bok "Sex krigsår i Skölds skugga" (Sköld var Sveriges försvarsminister 1941, från vilken Kellgren erinrar sig ha hört nedanstående yttrande fällas): "Jag tror det var vid detta tillfälle han sade till mig, att han ansåg att det vore bättre om vi vägrade, även om det skulle medföra att vi liksom Danmark och Norge bleve ockuperade. Under en ockupation skulle nämligen frihetskänslan leva och stärkas, och då det hela en gång var över, skulle vi stå

MEL ÖST

– nu som för
händelserna

Av
Gunno Andersson

■ ■ ■ Alla försök att skapa fred i Mellanöstern är dömda att misslyckas.

Tvärtom förstår vi av bibelordet att en konfrontation är oundviklig och Harmageddon blir en tragisk verklighet.

I Guds frälsningsperspektiv finns det endast två grupper av människor: Judar och hedningar. Av dessa två olika grupperingar skapar Gud en tredje: Församlingen; dock utan att de två andra upphör att existera (1 Kor. 10:32, Rom 1:16). Från Adam och Evas två söner, Kain och Abel, utgår två linjer. Från Kain via Lemeks två söner Jubal och Tubal-Kain går denna hedningarnas linje igenom hela frälsningshistorien. (Jfr. Judas, v. 11)

Efter Kains mord på sin broder Abel, födde Eva Set som en ersättning för Abel (1 Mos. 4:25). Och det är genom Set (hebr.) släktledningen följer fram till Noa. Vid den tid Enos föddes åt Set, började man att åkalla Herrens namn. Vi vet att tre söner föddes åt Noa; Sem, Ham och Jafet. Sems avkomlingar är de människor vi kallar semiter, och som finns i mellanöstern. Söner och avkomlingar av Ham (=het, bränd) fanns ifrån början i Etiopien, Egypten, Libyen och Kanaan; d.v.s. de mörkhyade folken som sedan bosatt sig i hela Afrika. Den tredje sonen; Jafet (=utvidga), är stamfader för de s.k. indo-germanska folken. Ifrån dessa tre män har folken efter den stora floden utbredd sig på jorden. (1 Mos. 10:32).

Abraham, den 20:e från Adam, blev kallad av Gud genom nåd att bli en stamfader för ett folk, som skulle kallas Guds egendomsfolk, eller det utvalda folket. Den utkorelsen, utväljelsen har inget med storhet, intelligens eller styrka att göra, utan är Guds nådes-
10

handlande för att på detta folk bevisa sig härlig, och ett vittnesbörd om Guds storhet och makt.

Detta folk fick under Mose ledning mottaga lagens bud och bli bärare av löftenas förbund (Rom 9:4–5). Till detta folk och utifrån detta folk skall Messias komma till jorden. (Rom 11:26).

Detta folk, Israel, hade en helt speciell ställning, vilket vi kan förstå och se i Paulus' undervisning (Rom.1:16). Först för juden, och sedan för hedningen. Men detta innebär inte att det finns ett frälsningsbudskap för judarna och ett annat för hedningarna. Tvärtom, så är frälsningen universell, d.v.s. för alla människor. Ty Gud vill att alla människor skall bli frälsta och få kunskap om sanningen. (1 Tim. 2:3–5). Samtidigt är frälsningen exklusiv p.g.a. att i endast ett namn kan vi uppleva frälsning, d.v.s. i Jesu namn (Apg. 4:12)

Det är mycket viktigt att betona att för Gud är alla människor lika mycket värda, ty Gud har inte anseende till personen (Rom. 2:11). Det vill säga att Gud älskar judar och araber lika mycket, precis som han älskar svenskar, normän, engelsmän och alla övriga folk. Gud älskar alla människor, oberoende av vilka de är. Ty Gud är kärlek.

Paulus undervisar i Efesierbrevet

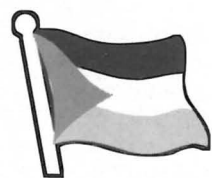
att dessa två grupper; judar och hedningar, har kommit nära i och genom Kristi blod; brutit ner ovänskapens skiljemur, av de två i sig skapade han en enda människa och beredde frid. För att dessutom skaffa försoning med Gud har han genom korset, i sin person, dödat ovänskapen, och därför har vi allesammans tillträde till Fadern i en och samma Ande. (Ef.2:11–20).

Mellanösternproblematiken är fokuserad på judar och araber; eller, ännu hellre, judar och palestinier. Vilka är då palestinerna? I 1 Mos. 10:6 möter vi Hams söner, som var Kus, Misraim, Put och Kanaan. Misraim (=Egypten på hebreiska) är stamfader för ett flertal olika folkgrupper, bl.a. filistéerna. Filistéen var den sydligaste delen av kustlandskapet vid östra Medelhavet, c:a 50 km långt och 35 km brett. Filistéen utgjorde en slags federation mellan de fem städer som fanns inom området (Asdod, Askelon, Ekron, Gasa och Gat). På hebreiska heter Filistéen Peläsät och det har blivit Palestina. Palestinierna skulle alltså komma från det bibliska Filistéen, och är en del av urbefolkningen. Det är först under 100-talet e.Kr. som hela kustområdet kom att kallas Palestina.

När Abraham kom vandrande till de områden Gud hade visat honom, bodde där kananéerna. Sju olika folk fick sedan flytta, om de inte besegrades av Israels barn när dessa under Josuas ledning intog landet. (1 Mos. 15:18–21, 5 Mos. 1:6–8, 7:1–8). Detta

LAN- RN ri as centrum

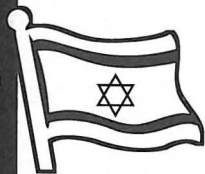
skedde c:a 1400 år f. Kr., och sedan utvecklades Israel under domare- och konungatiden. År 722 f. Kr. erövrades landets norra del av assyrierna. Omkring år 600 f. Kr. kom de nya världshärskarna, babylonierna, då södra delen av landet också intogs. Persien tog över området c:a 540 f. Kr., och grekerna under 300-talet.

Romarnas makt växte och lade land efter land under kejsarens spira, och år 63 f. Kr. föll området slutligen i romarnas händer. (De åttio åren innan, hade judarna en liten, självständig nation under Mackabeerna.) År 70 e. Kr. förstörde romarna Jerusalem efter uppror från judarna. Folket dödades eller fördes bort i förskingringen. Det blev till och med förbjudet för judar att bosätta sig i Jerusalem. Fram till 600-talet var det romarna blandat med det "kristnade" romarfolket (kejsar Konstantin den store under 300-talet) och perserna som stred om Jerusalem och landet.

I början av 600-talet växte en ny religion fram genom Mohammed – Islam. Under fyra års tid underlade sig araberna hela kustlandet och Syrien. Detta varade fram till korsfarartiden (c:a 100 år), för att år 1187 återigen komma under islams välde, fast nu under turkarna. Den 10 december år

1917 anlände den brittiske generalen Alleby till Jerusalem tillsammans med de brittiska militärstyrkorna, som under 1:a världskriget besegrade turkarna, och så skapades det brittiska protektoratet Palestina i Nationernas Förbund. Det var just under denna tid den arabiska nationalismen vaknade upp, och samtidigt var hela området av ett mycket stort intresse för stormakterna, och detta skapade de flesta problemen som existerar än idag.

Den historik som de allra flesta människor känner till angående palestinierna, är de sista sjuttio årens händelser. Ändå har inte just palestiniernas sak behandlats särskilt angeläget av de arabiska grannländerna, utan var och en har sett till sin egen sak. Egypten har hela tiden varit den tongivande och dominerande stormakten i arabvärlden, med Syrien och sedermera också Irak som goda medtävlare om maktpositionerna. Saudi-Arabien har genom sina enorma oljetillgångar också skaffat sig betydande makt både politiskt och religiöst.

Den judiska invandringen till Palestina började i större skala efter den s.k. Balfourdeklarationen (1918). Vid staten Israels återfödelse fanns c:a 600.000 judar i området. I samband med krigsutbrottet 1948 flyttade och/eller flydde flera hundra tusen palestinier från sina hem och samlades i flyktingläger i Jordanien och Libanon. Under den följande 15-årsperioden skapades en mängd olika s.k. befrielseörelser bland palestinierna. Och som en paraplyorganisation för dessa skapades 1964 PLO (Organisation för Palestinas befrielse), som har sina stadgar som visar organisationens ideologi och målinriktning.

På detta sätt har PLO kommit att bli palestiniernas talesman internationellt med Mr. Yassir Arafat (Hussein) som ledare och dess speciella diplomat. PLO betraktar hela området där Israel nu finns som sitt nationella hem och helig muslimsk mark, vilket innebär att man inte kan acceptera Israels rätt att existera. Av den orsaken har det hetat från Nassers dagar: "Vi skall kasta judarna i havet." Men de arabiska nationerna har inte lyckats att militärt besegra Israel i de krig som har utkämpats 1948–49, 1956, 1967, 1973 och 1982 (Libanonkriget). PLO har under senare år ändrat sitt talesätt en del. De önskar upprätta en sekulär demokratisk stat på Västbanken (Judeen och Samarien), samt velat skapa en bild av sig själva som fredskämpar och inte som terrorister. Den som bidragit starkast till detta är just Yassir Arafat. Efter att PLO tvingades bort

från Libanon av Israels armé, och de upprättade sin nya bas i Tunis, huvudstad i Tunisien, startades på samme mans order intifadan.

Inom staten Israels gränser finns idag c:a 800.000 palestinier, av vilka de flesta är israeliska medborgare. I de s.k. ockuperade områdena, dvs. Västbanken, Golanhöjderna och Gaza-remsan, bor c:a 1,5 – 1,7 miljoner, av vilka c:a 750.000 i Gazaområdet. I Israels östra grannland Jordanien, finns c:a 1,2 miljoner palestinier med jordanskt pass, och dessutom 600 – 800 tusen i flyktinglägren i Libanon, Syrien och Jordanien. I resten av världen finns uppskattningsvis minst 600.000 palestinier. Av all den information vi fått, uppstår omedvetet en bild av att palestinierna är en homogen grupp eller folk, men så är inte fallet. De flesta palestinierna är muslimer, men vi vet att det finns många olika grupper av muslimer. Idag växer sig den fundamentalistiska grenen av islam allt starkare. Dessutom finns det kristna araber och palestinier. Få är rika, och de flesta är fattiga. Många är välutbildade, men de allra flesta är det inte.

Till detta kommer hela det politiska spektrat av olika uppfattningar om allt. Trots allt har det skett en stor förändring under de sista åren, och detta manifesterades under fredskonferensen i Madrid under hösten. För första gången samlades Israel och de arabiska nationerna med en speciell palestinsk delegation för att samtala och bestämma sig för var och när man skall sätta sig ner och ta upp förhandlingarna om fred. (OBS! Endast Egypten har fredsavtal med Israel; i övrigt endast vapenstillståndsavtal.)

Observera att det inte är PLO som förhandlar för palestinierna, utan endast palestinier bosatta i de ockuperade områdena. Dessa har officiellt samma policy som PLO, men i verkligheten är det annorlunda. Detta gör att Israels ledare kan acceptera att förhandla om ett begränsat självstyre på de s.k. ockuperade områdena.

Israel kommer aldrig att acceptera att en palestinsk stat upprättas på Västbanken och Gaza, vilket skulle vara lika med självmord, ty palestinierna kommer inte att nöja sig med en del av de heliga muslimska områdena. Ganska låsta positioner, men ändå, rent mänskligt sett, några ljusglimtar om fred för plågade och sargade människor.

VAD SÄGER DÅ BIBELN? Klart är att Bibeln har ett svar på dessa och alla andra frågor, men som alltid gäller, accepterar vi dess svar?

Otvetydigt finns ett löfte från Gud till Abraham, som redan har förnyats

till Isak, Jakob (Israel) och hans söner; till Mose och Josua, till profeterna och till folket Israel.

Löftet gäller landet (1 Mos 15:18, 17:8, m.fl.). Detta har hållits levande i varje generation sedan löftet gavs. Det är sant att folket förskingrades utöver hela jorden, men löftet om att få återvända till Jerusalem och landet har alltid funnits där, om än i tider av nöd, ångest och besvärigheter; många gånger skapade av den förstelnade, avgudadyrkande katolska horan och hennes döttrar.

Paulus säger i Rom. 11:2: "Gud har inte förskjutit sitt folk", och v. 26, 27: "Hela Israel skall bli frälst, såsom det är skrivet: 'Från Sion skall förlossaren komma, han skall skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. Och när jag borttager deras synder, då skall detta vara det förbund som jag gör med dem.'" (Jfr. Jes. 59:20) I 5 Mos. 7:6-8 hörs Mose tala till Israels barn efter 40 års vandring i Sinai. Budskapet är åter detsamma: Herren har utvalt Israel att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. Herren utvalde därför att han älskade dem och ville hålla den ed som han hade svurit deras fäder. Josua (frälsaren) får Guds uppdrag att leda folket in i landet, ty vishetens ande fyllde Josua efter det att Mose hade lagt sina händer på honom. Herren upprepar löften till Josua (Jos. 1:1 - 9, 5 Mos. 34:9) Och under Josuas ledning intar folket landet såsom Herren hade sagt. Därefter följer en period på fyrahundra år, där olika domare framträder i de olika nödsituationerna för att frälsa folket därur.

Folket anser sedan att en konungamakt är bästa lösningen, och Herren utser Saul till konung. David och hans son Salomo följer därefter som sannskyldiga konungar efter Herrens hjärta. Men de tio stammarna i norr avfaller från Salomo. De utropar en annan till konung över sig, och skapar en ny kultplats. Sedan följer en långvarig avfallsperiod som slutar med att det norra riket erövrar av assyrierna och folket förs bort i förskingring. Det södra riket håller ut c:a 150 år innan fienderna blir dem övermäktiga, och de förs bort i fångenskap till Babylon. Många profetord talas just i denna tid till varning för folket. Här möter oss också en mängd löften om att få återvända från förskingringen och fångenskapen till landet som Gud hade lovet. Men samtidigt ser vi också i profetorden löften om återvändande som inte kan hänföras till denna tid. (Tex. Joel 2:28-32, Jes. 66:7-16).

Dessa bibelord tillsammans med flertalet andra, vittnar om att Gud inte

har förskjutit sitt egendomsfolk (Rom. 11:1-2). Ty Guds vilja är att alla människor ifrån alla folk och stammar skall bli frälsta och komma till kunskap om sanningen.

Se Guds handlande med just sitt egendomsfolk. Paulus säger i Rom. 11:2: "Gud har icke förskjutit sitt folk, som redan förut hade blivit känt av honom." "Likaså finnes ock i den tid som nu är en kvarleva i kraft av en utkorelse, som har skett av nåd." (v. 5) Men detta folk blir genom sin otro bringade på fall. Enligt Rom. 11:20 blir de bortbrutna från sitt äkta olivträd för sin otros skull. Detta fall blev till frälsning för hedningarna (v. 11) och rikedom för världen (v. 12). Trots Israels fall och förkastelse, förskjuter inte Gud sitt folk, utan Han försöker "uppväcka avund" hos dem genom att ge hedningarna del av frälsningen och försoningen. Observera också att Israels fåtalighet är till rikedom för hedningarna (v. 12, jfr. Rom 11:5).

Därefter följer att deras fulltalighet och upptagande (=upprättande) har med sig liv ifrån de döda (v. 15). Israels upptagande, upprättande; innebär att Israel blir frälst. Ett folk, en nation, blir frälst på en dag (Jes. 66:8), ty Herren kommer såsom en förlossare för Sion och för dem i Jakob som omvänder sig från sin överträdelse (Jes. 59:20, jfr. Rom. 11:26, 27). På samma sätt som individer idag genom omvändelse (ångrar sin synd) upplever Guds ingripande genom att Han föder på nytt = frälsar, så skall ske med folket Israel den dag Messias återvänder från himmelen. Löften vi alltså läser om i Bibeln gäller inte staten Israel, men väl folket Israel. Ty den demokratiska staten Israel finns där med Guds tillåtelse, och får utträtta och uppleva många märkliga händelser.

Men det är Messias, den smorde präst-konung-profeten, som konstituerar det sanna Israel genom sin personliga närvaro den dag han kommer och förblir kvar i staden Jerusalem, och sätter sig på sin härlighets tron. Alla försök att innan det sker försöka skapa fred, är dömda att misslyckas. Tvärtom förstår vi av bibelordet att konfrontationen är oundviklig och Harmageddon blir en tragisk verklighet.

Förutsättningar till fred finns inte utan Messias närvaro, och allt är endast mänskliga försök att skapa fred och paradiset utan Gud, d.v.s. ett nytt Babelstorn. Bibeln talar inte om någon nation som heter Palestina. Det har aldrig funnits, och kommer aldrig att finnas. Men ett löfte finns för Egypten och Assyrien och Israel, enligt Jes. 19:24-25. ■

Text: Stina
Fridolfsson

Hon har alltid väckt mycken förundran och gensägelse, denna Maria. Tänk när Jesus kom på sitt först omnämnda besök i Betania, och Marta tog emot honom i sitt hus. Det talas om att hon hade en syster, Maria, som också var där. Maria slog sig omedelbart ned vid Jesu fötter, och lyssnade stilla och hängivet till orden från Mästarens mun. Marta fick slita mer än hon tänkt sig för att tjäna honom. Hennes syster borde ha varit solidarisk och hjälpt henne. Marta slamrade och sprang, pustade och suckade. Men ingen tog notis om henne.

Jesus talade, Maria satt kvar och lyssnade, blind och döv för alla bestyr som Marta slet med. Till slut svämmade Marta över i ilska, och gick resolut bort till Jesus, den ende Maria lyssnade till, och försökte via honom tillrättvisa sin försunliga syster: "Herre, frågar du icke efter att min syster har lämnat alla bestyr åt mig allena? Säg nu till henne, att hon hjälper mig!" Det var nästan så att Jesus också fick en släng av förebråelsen. Han borde förstå att det var förbundet med arbete och slit att ta emot Jesus som gäst. Och eftersom det handlade om tjänsten för Honom, vågade hon ge honom direktiv: "Säg nu till henne, att hon hjälper mig!" Men där fick hon inget medhåll.

Jesus visade inte någon speciell tacksamhet för hennes uppoffrande insatser. Tvärtom. Han inte bara skyddade Maria mot hennes kritik, han lyfte fram henne som föredöme: "Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för mångahanda, men allenast ett är nödvändigt. Maria har utvalt den goda delen, och den skall icke tagas ifrån henne."

Vi får ingen information om hur det praktiskt löste sig med matlagning, städning och tvätt omkring Jesus. Men Jesus kompromissade inte med sina tillgivna och duktiga tjänare. Om inte Marta fick ett annat sinnelag, var hela hennes febrila verksamhet i ansträngningarna att tjäna Jesus utan välsignelse. Marias stilla lyssnande vid Jesu föt-

Vad hon kunde, det gjorde hon

ter var det som värderades. Det var "den goda delen".

Nästa gång Maria utsattes för kritik, handlade det inte om hennes förmenta passivitet och lättja, utan om en handling som klassades onödigt och felaktigt. Maria hade köpt en alabasterflaska med dyrbar, äkta nardus. Hon trädde fram till den älskade Mästaren och bröt sönder flaskan och göt ut innehålllet över hans huvud när han låg till bords hos en man som gjort gästgärd för honom. Det var vid det sista besöket Jesus gjorde i Betanien, strax innan han blev förråd, dömd och dödad i Jerusalem.

Det verkar som om Marias ivriga lyssnande till Jesu förkunnelse gett henne insikt om vad som skulle ske med Jesus. Medan lärjungarna inte alla kunde förstå vad Jesus menade när han talade om att han skulle gå lidandets och dödens väg, fanns det en enkel tjänarinna som suttit vid Mästarens fötter och fått klart för sig vad som skulle ske. Man brukade smörja sina avlidna kära innan begravningen. Men om någon var ogärningsman och dömd till avrättning, så fick man i allmänhet inte tillåtelse att hedra den döde med balsamering. De anhöriga brukade, om de önskade innan straffet verkställdes, få utföra en sådan handling av tillgivenhet.

När Maria köpte denna anstötligt dyra smörjelse hade hon möjligen klart för sig att det var hennes sista tillfälle att hedra Mästaren. Flera av Jesu mest betrodda lärjungar förebrådde henne, och påpekade hur mycket bättre det skulle ha varit att satsa medlen för att hjälpa de fattiga istället för att förspilla dem på onödiga lyxprodukter. Det märkliga var att även denna gång tar Jesus henne helt i försvar. Och på ett mycket uttryckligt sätt: "Låten henne vara. Varför oroar I henne? Det är en

god gärning, som hon har gjort mot mig. De fattiga haven I ju alltid ibland eder, men mig haven I icke alltid. Vad hon kunde, det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp såsom en tillredelse till min begravning. Och sannerligen säger jag eder: Varhelst i hela världen evangelium bliver predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till äminnelse."

Lärjungarna tyckte naturligtvis att de genom sina påpekanden visade sin sunda och riktiga inställning till de materiella tingen. De tänkte inte på hur de genom denna ivriga nitälskan också avslöjade hur den egna ambitionen och prestige var mera angelägen än att upphöja och hylla Jesus Kristus. Varken Maria eller någon annan av Jesu vänner hade möjlighet att hindra det Jesus måste genomlida. Men "vad hon kunde, det gjorde hon". Hon utnyttjade den enda möjligheten att hedra en dödsdömd. Och Jesus deklarerade att denna nardussmörjelse gällde som tillredelse till hans begravning. Han tillskriver Marias kärlekshandling en obegriplig betydelse. Ja, hon har till och med fått en speciell plats i evangeliets seertåg över världen: "Varhelst i hela världen evangelium bliver predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till äminnelse."

Denna markerade prioritering som så omsorgsfullt skildras i den heliga berättelsen om Jesu liv vill naturligtvis lära oss något mycket viktigt.

Det måste ju innebära att den bästa och effektivaste missionsinsats vi kan göra är att satsa allt vi har av tid, kraft och medel på att hylla och ära Jesus. Förunderligt! Jesus slår vakt om den stillsamma Maria som ständigt söker sig en plats vid hans fötter. Det är viktigare än både tjänande verksamhet och filantropi.

Det är angeläget för oss att komma till en rätt kunskap om Guds hemlighet, vilken är Kristus; ty i honom finnas visdomens och kunskapens alla skatter fördolda. I Honom bor gudomens hela fullhet lekamligen. Han fyller allt i alla.

Det hon kunde, det gjorde hon. Maria satsade sin tid på att stilla lyssna vid Jesu fötter, och sina medel till att köpa den dyrbaraste smörjelse som fanns för att uttrycka sin kärlek. Hon fick utstå kritik och hån, Men hon förstod bättre än de avskilda apostlarna på vilket vis Jesus Kristus skulle bli upphöjd i denna värld. Maria var sedan den enda som fick möta Jesus direkt efter uppståndelsen. Innan han stigit upp till Fadern, innan någon kunde få röra vid honom. Hon blev sänd till de fruktande, tvivlande apostlarna med en hälsning från den uppståndne.

Maria hade inte Martas effektivitet i praktiskt handlande. Hon var inte driftig och rationell i förvaltningen av sina resurser. Men hon hade mitt i sin svaghet förankrat sitt liv på den ende, evigt starke. Hon var helt uppslukad av en enda upplevelse, känsla, vision och person: JESUS KRISTUS. Och därför kommer hon också alltid att lysa som en av de skönaste stjärnor i evighet för sitt visa val att prioritera rätt: "De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen."

Gud bevare oss för "u" – vi vill ha församling

REPORTAGE: STINA FRIDOLFSSON

Tio minuters promenadväg från centralstationen i ett livligt trafikerat affärscentrum med butiker där alla möjliga nationaliteter är representerade, hittar vi Pilgrimsfolkets nya missionscenter i Norges huvudstad, Oslo.

– Vi hade inte planerat att hamna här. Men Gud har placerat oss mitt i detta enorma missionsfält, förklarar en glad och tacksam föreståndare.

– Här ska vi ha försäljning av begagnade kläder och alla möjliga prylar. Jan Egil visar mig runt i affärslokalen, osm har tre stora skyltfönster ut mot en av Oslos livligast trafikerade centrala gator. En halvtrappa upp ligger ytterligare en liten lokal.

– Här ska vi ha antikvariat och bokkafé! Med inspiration och en viss stolthet i rösten berättar Jan Egil att i Oslo finns inte ett enda antikvariat med enbart kristen litteratur. Pilgrimsfolket blir alltså först med att introducera en sådan.

– Jag har ett par hundra böcker i alla fall som vi kan börja med, berättar den självskrivne "bokhållaren", som ivrigt visar mig runt som första åtgärd efter att vännerna hämtat mig på centralstationen, som ligger tio minuters promenadväg från deras nya center i Oslo. Så tar han mig med upp till våningen ovanför. Man får gå runt huset, och från gården gå upp för en väldig brandtrappa till Pilgrimsfolkets domäner.

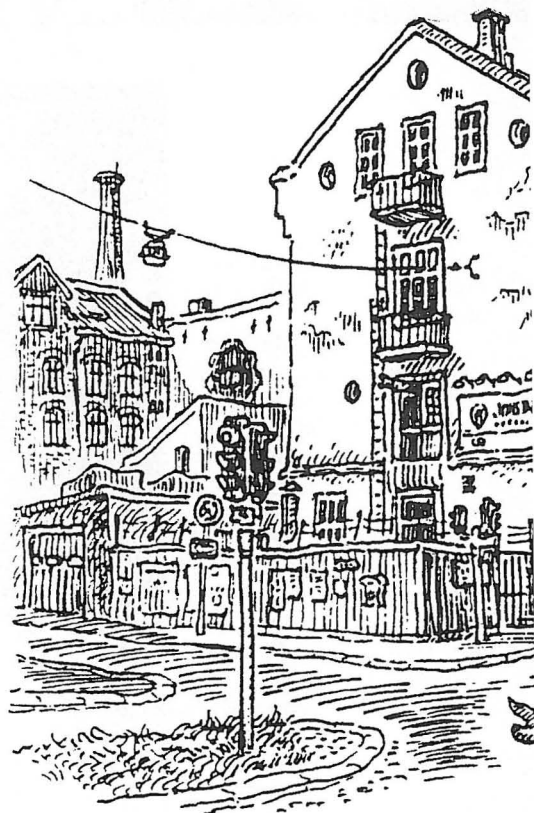
– Vi kan naturligtvis gå in genom porten, men för att undvika smutsa ner och störa våra grannar för mycket, använder vi den här vägen tills vi avslutat det grövsta reparationsjobbet. Och det är typiskt för våra vänner i den kommunitet som bär namnet "Pilgrimsfolket". Alltid maximal hänsyn till grannar, hjälpsamhet och omtanke. På övervåningen pågår en väldig aktivitet. Spikande av lister, putsning, spackling, målning.

Där står Ingrid, medelålders fru,

ihärdigt putsande dörrlisterna till toaletterna. Mikael spikar taklister, Mirjam målar golvlister, Ellen (fysisk ålder: 72!), skrapar bort målarfärg från fönstren. Hege och Linda, som båda bildats och fostrats i Pilgrimsskolan, välgörande befriade från den statliga skolans inflytande, står på en hög ställning och målar de stora väggytorna i hallen. Kirsti, som är en av pionjerna i kommuniteten, grejar med en skylt för den försäljning som förbereds.

I möteslokalen, som är i det närmaste färdig, står ett par elektriker uppflygna på stegar och monterar lysrör. Min ciceron får annat för sig, och jag ägnar några timmar framåt åt att iakttä arbetet. Vid en rekognocerings-tur i kvarteret konstaterar jag att nästan alla butiker har utländska innehavare. Exotisk mat, frukt, kioskvaror och tidningar säljs av indier, araber, kurder och latinamerikaner. Vilken brokig blandning! Kvarteret är känt under benämningen "Lilla Pakistan". Av förklarliga skäl.

På gatan är ett sjudande liv. Buss-hållplats alldeles utanför porten till Pilgrimsfolkets center. Och närmaste tvärgata är Storgatan, där spårvägstrafiken går. Hit kommer både Oslobor och människor utifrån landsbygden för att sköta inköp av alla slag. Här finns samlingsplatser för olika nationaliteter i olika klubblokaler. Och här har Pilgrimsfolket hittat sin plattform för att utmana sig själva till ett självvinnande, mera aktivt än någonsin.

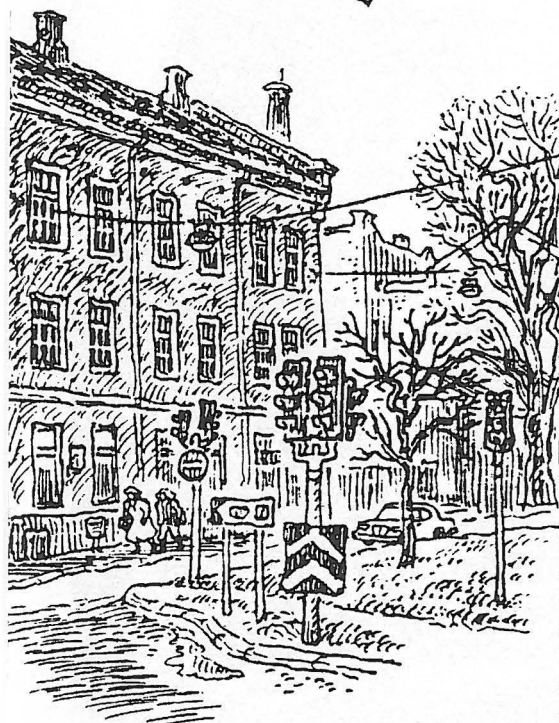
– Vi hade inte planerat eller registrerat att hamna just här. Men Gud planerade in oss i detta enorma missionsfält!

– Vi gör allt för att eliminera risken att få "ungdomslag" och "äldrelag" i gemenskapen, säger Jan Egil med skärpa. Och efter vad jag ser och upplever, förstår jag att de lyckats. Randi lagar maten idag. Det blir så enkelt som möjligt: "Jag måste ju ha tid över att göra något också!" förklarar hon. Att "göra något" för denna rejäla kvinna i övre medelåldern, innebär att genom skrapning, putsning och snickrande, bidra till att få det dröm- och böneomspunna missionscentret klart så fort som möjligt.

– Det var inga höga uppenbarelser eller svävande visioner som drev oss. Vi var helt enkelt tvungna att erkänna faktum: Jesus kommer snart tillbaka. Vi vinner ingen med att sitta kvar i vår trygga tillvaro. Vi måste ta ett radikalt steg för att komma ut och evangelisera!

Jan Egil Hafsaahl uttalade med långsamt eftertryck denna deklaration. Vi hade förflyttat oss till kommunitetens

ngdomsverksamhet" sliv!

av Nasheim 91.

trivsamma hem i Brandbu. Genom fönstret kunde vi se berg och dal, snö och solglitter. Så vackert som det bara kan vara på norsk landsbygd. Utanför kontoret kunde man höra barnens glam och stöj. Och i köket diskades det efter kärleksmåltiden vi nyss deltagit i. Den var mycket festlig, med anledning av föreståndarens fyrtioårsdag. Äntligen hade han en stund över att svara på frågor om evangelisationscentret i Oslo.

Djupa spår

Tills för omkring ett år sedan, hade den norska kommuniteten Pilgrimsfolket som huvudsaklig aktivitet, förutom skola, bibelstudier, utgivning av tidningen Pilgrimmen och månaders kassett, korvförsäljning på marknader och torg över hela landet. Och det har verkligen inte gått spårlöst förbi. Pilgrimsfolket har genom att oförtrutet och ihärdigt nyttja denna försörjningsmetod, som gett många dyrbara tillfällen till evangelisation, fått prenumeranter på tidningar och kassetter överallt i landet.

Förkunnelsen som förmedlas, tillsammans med den mycket konsekventa livsstilen, har satt djupa spår i norskt medvetande. Ja, när författaren Gunnar Melbø skrev boken "Kristenkommunister" om urkristet församlingssliv, kunde han inte underlåta att ägna några kapitel i slutet av boken åt Pilgrimsfolket i Skandinavien. Och författaren citerar Jan Egils skildring om hur storfamiljen Pilgrimsfolket föddes:

"Vi var nykomlingar, oerfar-na, visste litet eller intet om vad framtiden skulle bära i sitt sköte. Då problemen kom, var vi underbart oförberedda. Det fanns en väg att gå: Bönevägen. Ja, vi var en familj. Vi grälade, sparkade och grät – och älskade varandra som bara helsyskon kan göra. Som stenarna slipas mot varandra, blev vi sammansvetsade genom att fostras tillsammans. Den som mister sitt liv skall finna det." Och Gunnar Melbø fortsätter berätta om hur Pilgrimsfolket genom ställningstaganden i olika frågor fått utgöra ett salt och en väckelsesignal i Norge.

När boken "Kristenkommunister" kom ut för ett par år sedan, hade de äldsta barnen i kommuniteten just avslutat nioårig grundutbildning. Året efter var ytterligare två färdiga, och ingen av dessa ungdomar som fått sin fostran i Pilgrimsskolan hade den minsta ambition att söka in på vidareutbildning för eventuell karriär och välbetalt jobb i samhället. Det enda de var intresserade av, var att hitta metoder att fungera bättre som evangelister.

Det var då gruppen hittade en fastighet mitt i Oslo, där en hel våning plus en affärslokal var lediga att förhyra. Problemet var bara att lokalerna var totalt förstörda, väggarna fulla av otäcka symboler, målade i alla möjliga kulörer. Det fanns inte vatten och avlopp, inget fläktsystem, och hela elnätet var ramponerat. Golven var på olika höjd, och takhöjden var hisnande. Allt detta måste göras något åt, och det handlade om kostsamma reparationer.

Man samlades till storfamiljssmöte. I sexton år hade kärntruppen bott tillsammans, delat ljuvt och lett i fullkomlig egendomsgemenskap. De hade fostrat barnen som fötts och vuxit upp i samma anda. En liten, intakt grupp,

som vill leva ut evangelium. Nu var frågan: Vågar vi satsa på den här platsen i Oslo? Försäljningen av korv kunde inte med bästa vilja i världen kallas en säker ekonomisk garant för det omfattande restaureringsarbete som krävdes för att istandsätta det ruffiga hyresobjektet till ett evangelisationscenter, som drömmen var. Men här fanns ingen tvekan: Vi *måste* ta ett trossteg för att komma framåt. Annars går vi under.

– Helt klart har tiden bakåt haft sitt berättigande. Det har varit nödvändigt att konsolidera församlingen, skolan, det inre livet. Men vi måste vidare. "Lyften upp edra ögon och sen..." sa Jesus. Svårare än så är det inte att fatta kallesen. Evangelisation är inte något överandligt, svävande. Risken är kanske att man blir ett evangelisationsteam och glömmet det inre livet. Men jag tror faktiskt att om det inre livet ska kunna fördjupas, så måste evangelisationen komma med!

Hissa flaggan

Den sista satsen uttalades med stort eftertryck; Jan Egil gjorde en paus, titade på mig där jag satt och skrev så att pennan glödde: "Hann du få med det där sista? Det är *mycket* viktigt!"

Och visst är det viktigt. Förutsättningen för ett sunt församlingssliv är rätt balans mellan evangelisation och uppbyggelsemöten.

– Vi upplevde i storfamiljen att vi måste markera oss; hissa flaggan. Kanske börja ha närradioprogram. De kristna sändningar man kan höra nu, domineras av önskeprogram med ett starkt underhållningsmoment, där man berättar historier. Det behövs *bibelstudier*. Vi måste tro på Guds Ords skapande kraft! säger predikanten och föreståndaren; en av de få i nutid som gör skäl för namnet *Guds Ords förkunnare*.

– Denna plats vi fått i Oslo är ett *center*; en arbetsplats för evangelium, där vi till att börja med driver affär med försäljning av andrahandskläder och pryglar, samt antikvariat. Det ska inte vara en "ungdomsverksamhet" – Gud bevara oss för sådant! Det är angeläget för oss att vi lever *församlingssliv*. Ellen som är sjuttiofva, är minst lika engagerad och aktiv när det gäller reparationsarbete och evangelisation som Mikael på arton. Vi har ju nu fyra

ungdomar som gått igenom grundutbildning i vår hemundervisning. Vi önskar verkligen att de finner tillräckligt med spänning och dramatik i Guds rike, så att de inte söker sig ut i "vidareutbildning". Ambitionen för vår undervisning har varit just detta; att våra barn ska vilja satsa sina liv för Gud.

– Det är inspirerande och viktigt att sätta vårt hyresobjekt i ordning. Men *målsättningen* måste vara något annat. "Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå..."

– Ungdomarna växer upp, och helt klart måste de ta ansvar för sitt eget liv och själva välja väg. Men just nu vill de inget annat än att engagera sig här. Hjälper till med försäljning för försörjningen, och tar var sin barnpassningsdag hemma varje vecka.

Dörrknackning

Mission och evangelisation är en kallelse till alla att ta sin tid och uppgift på allvar. Sätta sig ner, använda huvudet och resonera. Inte vänta på något hokus pokus. Ordern gavs för länge sedan. Vi bör göra som Jesus manat oss. Inte någon stor missionsdramatik, men lära sig att *lyda*!

– Vi är benägna att slå vakt om vår frihet på ett sådant sätt att vi inte vill disciplinera oss. Men nu har vi i församlingens årsmöte beslutat att *varje* torsdag gå ut och knacka dörr med tidningar, kassetter och böcker. *Varje* tisdag har vi bönemöte. Det vill gärna komma något ivägen, som vi för tillfället tycker är viktigare, men vi måste lära oss hålla på heliga principer. Målsättningen för oss som församling måste vara att *ständigt* ha ett par vittnen ute i direkt evangelisation. Det är skrämmande att människor vi möter varje gång vi är ute, frågar om vi kommer från Jehovas vittnen.

Missionskallelse

Litet senare går jag in till ungdomarna som sitter i vardagsrummet och spelar och sjunger. De berättar om sina visioner. Mikael, snart 18 år, vill lära sig trycka för att få möjlighet att mera obehindrat få fram traktater och skrifter. Han är mycket imponerad av den intensiva och välorganiserade evangelisation som Jesus People i England,

vilka han varit hos en period, bedriver. Och Mikael har genom sina erfarenheter blivit inspirerad och inspiratör för dörrknackningsevangelisation i Oslo.

Linda, snart arton år, har nyss varit på besök i Dominikanska Republiken där församlingen aktivt stödjer missionsarbetet. Hon tycker att det var mycket inspirerande att få träffa

FOTO: LARS O. FLYDAL

Ellen, 72 och Linda, 17 – båda visionära evangelister!

alla som hon under så många år förut hört berättas om och bett till Gud för.

– Det var gripande att se alla dessa människor som bor och lever så fattigt, men ändå är tacksamma och glada. Vi bor och lever så bra, men blir ändå inte glada och tacksamma, fastän vi får så mycket.

Linda upplever på ett särskilt sätt missionskallelse, och räknar med att så småningom åka till något yttre missionsfält. Och hon fortsätter på egen hand att studera både engelska och spanska, för att inte språkbarriärerna ska bli för stora hinder när hon möter

människor av annan nationalitet. Men just nu är hon engagerad och aktiv för att förverkliga evangelisationscentret i Oslo. Målar väggar i huset och knackar dörr i stan med tidningen Pilgrimen – allt med iver och glädje:

– Det kommer säkert att ske mycket i Oslo framöver. Vi har bett så mycket om att få en plats. Det har nu gått snart två år sedan jag slutade skolan. Det blev litet långrandigt att passa barn och sälja "pölser". Men än om det blev litet långsamt ibland, så hade varken Linda eller de andra ungdomarna någon ambition eller ens tanke på att söka sig ut i andra aktiviteter än att arbeta tillsammans med församlingen och storfamiljen.

Evangelisationen veckans höjdpunkt!

Mirjam, 17 år, som kommer från storfamiljsliv och Pilgrimsskolan i Sverige, stortrivs med det krävande arbetet hos Pilgrimsfolket.

– Det var så roligt att efter avslutat plugg sätta igång med något *riktigt*. Jag trivs med att ha jobb där man träffar mycket folk. Sälja korv är roligt, för att inte tala om evangelisationen!

Hege, snart 17 år, upplever arbetet i Oslo meningsfullt. Särskilt torsdagskvällarnas evangelisation.

– Vi var ute och knackade dörr, pappa och jag. Det var ganska segt, och många bara stängde dörren framför näsan på oss. Vi beslöt att ta ett hust ill i alla fall. Där var det en ung familj som tog emot oss; de var väldigt öppna och vi fick vittna för dem och berätta om vårt arbete. Det är viktigt att hålla ut. Det finns en stor öppenhet bland unga människor. Många märker att vi är annorlunda i vårt sätt att vara, och frågar varför vi är så glada.

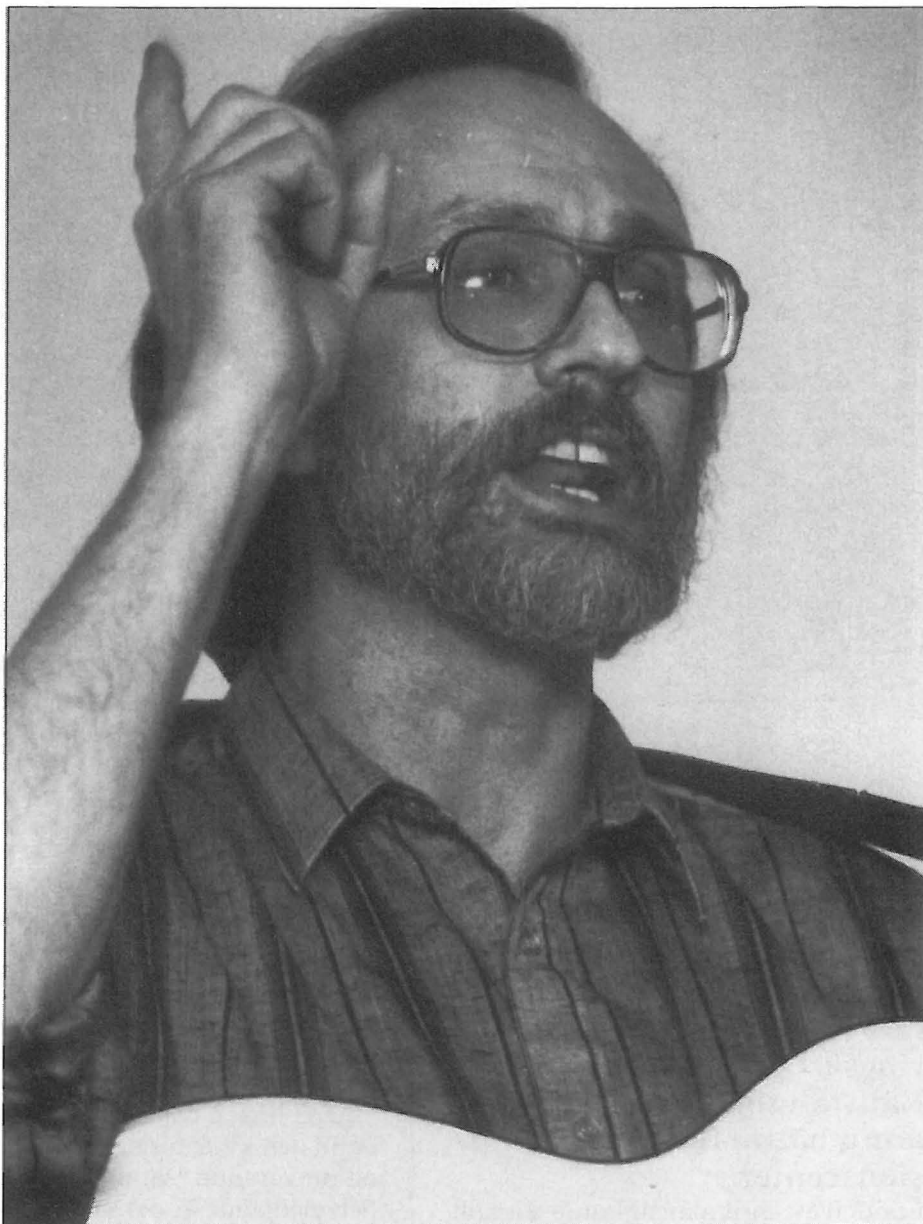
Rachel, 16 år, uttrycker också sin glädje över evangelisationsarbetet på torsdagskvällarna.

– Det är veckans höjdpunkt! säger hon bestämt, ivrigt sekunderad av de övriga ungdomarna.

Apostlagärningarna mönsterbilden

Söndag eftermiddag samlades alla syskonen till möte i storfamiljens hem i Brandbu. Ungdomarna, som för några år sedan satt blygt och tillbakadraget på mötena, ledde nu den friska sången, med livfullt ackompanjemang på piano och gitarrer. Föreståndaren slog upp bibeln.

– Under de sexton år vi levat och verkat tillsammans, har vi ofta haft orsak återvända och påminna oss om den mönsterbild för vår livsstil, som så underbart beskrivs i Apostlagärningarna. Och så läste han, medan den samlade, endrättiga gruppen följ-

– Om det inre livet ska kunna fördjupas måste evangelisationen komma med!

de med i sina biblar: "Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingebn enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Och med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla. Bland dem fanns ingen som led nöd; ty alla som ägde något jordstykke eller något hus sålde detta och buro fram betalningen för det sålda och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så att var och en fick, efter som han behövde. (Apg. 4:32–35)

– Vi kanske kan läsa ur andra kapitlet också: "De som då togo emot hans ord läto döpa sig; och så ökades församlingen på den dagen med vid pass tre tusen personer. Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönera. Och fruktan kom över var och en; och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Men alla de som trodde, hölllo sig tillsammans och hade all-

ting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde, och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde. Och ständigt, var dag, voro de endrättigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Och allt folket var dem väl bevåget. Och Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som läto sig frälsas.

Jag kunde inte låta bli att smygglita på vännerna som var ochen följde med i sin bibel. Alla lyssnade och läste med ett uttryck av innerligt bifall. De hasr haft många orsaker att stava på denna beskrivning från gemenskapen den första församlingen i Jerusalem levde i. För sexton år sedan fattade de ett heligt beslut om fullständig egendomsgemenskap. Och i ljuvt och lett har de fortsatt. När nu ett missionscenter tar form i Oslo genom dessa syskons trofasta och uppoftande arbete, tror vi helt visst att det blir en underbar skörd på den målmedvetna sådden.

Receptionen invigd!

**GUD HA
FÖRSA
SATT...**

Urkristet församlingsliv är inget lätt-köpt gods. Det finns inga patentlösningar för att nå idealet. Men med mursleven i ena handen och vapnet i andra, hittar de som valt att satsa livet i gemenskap med trossyskonen sin plats i ledet. Och här vill vi presentera de bröder som nu fungerar som äldste och diakoner tillsammans med församlingens grundläggare, Arne Imsen.

**REPORTAGE:
STINA FRIDOLFFSSON
FOTO:
JOHANNES QUISTH**

BRÄNNAKTUELLT!

Arne Imsen undervisar ur Daniels Bok:

DANI
BO
- Leder
EG fram
till ett
vilddjurs-
välde?
Arne Imsen undervisar

DANI
BO
- Leder
EG fram
till ett
vilddjurs-
välde?
Arne Imsen undervisar

DANI
BO
- Leder
EG fram
till ett
vilddjurs-
välde?
Arne Imsen undervisar

DANI
BO
- Leder
EG fram
till ett
vilddjurs-
välde?
Arne Imsen undervisar

DANI
BO
- Leder
EG fram
till ett
vilddjurs-
välde?
Arne Imsen undervisar

DANI
BO
- Leder
EG fram
till ett
vilddjurs-
välde?
Arne Imsen undervisar

**Högtintressant
bibelstudieserie!**

30:-/kassett

Beställ från Bällsta Missionscenter,
Box 20134, 161 02 Bromma, tel: 08-6275555

ARNE IMSSEN, församlingsföreståndare för Maranataförsamlingen i Stockholm sedan trettio år tillbaka. Grundare, chefredaktör och ansvarig utgivare av tidningen Midnattsropet. Har ständigt profilerat maranatabudskapet och bildat opinion.

– Man måste göra klart för sig att församlingen är ett av Nya Testamentets centrala ämnen. Den nya tidsåldern, den nya gemenskapen, den nya sociala ordningen, rättsordningen – den inkluderar allt; omfattar hela livet. En total syskongemenskap som organiskt framställs som en kropp. Församlingen är unik och mycket viktig för oss. Lånar man modeller från politiska, religiösa och andra områden av samtiden får man naturligtvis olika modeller.

Församlingen – en livegen tjänst

ler. Börjar man kämpa för dessa modeller så degraderas hela församlingen till föreningsliv. För att komma undan byråkratien som är nödvändig för föreningslivets existens och funktioner, måste församlingen bli ett instrument som den helige Ande får frihet att använda i kampen mot ondskans alla välorganiserade och härskande makter i tiden.

– De flesta äldstebröder har blivit valda på majoritetsbeslut. Men så blir de ju inte äldstebröder – de kan bli styrelseledamöter i en förening, men inte herdar i en församling för att en majoritet väljer dem till detta ämbete. Det är misslyckat från början till slut, därför att man då förväntar sig att dessa valda ombud ska fungera som ledare. De får föreningslivets funktioner; men blir aldrig herdar, lärare eller församlingsföreståndare.

– Dessa bröder som presenteras här, har blivit fostrade i församlingen. Detta är den helt avgörande betydelsen och styrkan. De har aldrig stått på sidan som åskådare, eller varit utanför den inre livsfunktionen. De har levt i, levt med, levt för och levt genom församlingen. Här handlar det om ett hjärta och en själ. Det är synnerligen viktigt, därför att en församlingsledning av församlingsföreståndare utsätts för sådana enorma påfrestningar.

– Man blir inte äldste genom att väljas till det. Det ligger i födelsen en kallelse som måste bekräftas. Det som legat fördolt i en människa växer fram som frukten på ett friskt träd. Det är

en process fram till dess det blir synliggjort och uppenbart för församlingen. Ibland genom profetord och handpåläggning och ibland på annat sätt, men alltid genom den helige Andes sanktion så blir det avslöjat att någon blivit uttagen för sin speciella uppgift i församlingsledningen. Då är det församlingens uppgift – inte att välja, men att ta emot och tacka Gud och genom detta sitt svar sanktionera och bekräfta utkorelsen. Det måste finnas en högre ledning än majoritetsbeslut i församlingen!

– Vi har i ledningen för Maranataförsamlingen i Stockholm en skara bröder med många års erfarenhet av föreningsliv och församlingsgemenskap. De representerar därför, trots fysisk ungdom, en andlig mogenhet som jag vågar påstå är helt enastående. Deras tjänst är i vardande, och jag tror att det är av avgörande betydelse att dessa bröder får utrymme och kan använda sina gåvor och sin auktoritet till församlingens ledning och upprättelse. Genom sitt liv och sitt sätt att utöva sitt ämbete, öppnar dessa bröder för enkelhet, närhet och distans!

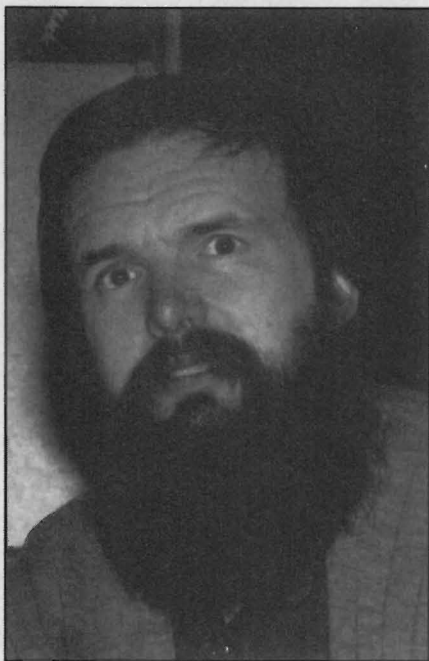
– Det höga, men möjliga idealet är ju inte ett resultat av mänskliga visioner och ambitioner, utan ett verk av Ordet och Anden genom de livegna tjänarnas tro och överlåtelse åt Herren Jesus Kristus och varandra. Kallelsen är total, och har ingenting med fritidssysslor och hobbyverksamhet att göra. Uppdraget får inte begränsas till en religiös intressesektor av tillvaron.

Församlingen – ett liv i lärjungaskap

FOLKE JAKOBSSON, församlingens vice ordförande har varit med i maranataväckelsen sedan 1962. Han har verkat som evangelist på olika orter, och är en känd profil på torgmöten och i andra punktaktioner församlingen utför till protest och väckelse. Folke upplevde en direkt Guds kallelse att flytta till Stockholm 1985. Han längtade efter ett fördjupat föreningsliv. Han leder det omfattande ombyggnadsarbetet på Bällsta Missionscenter.

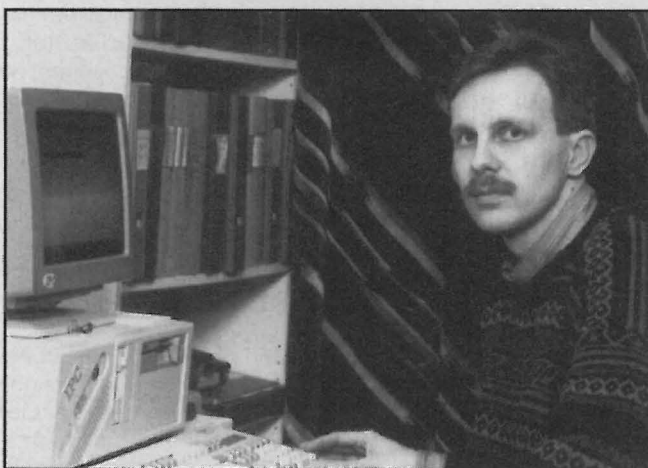
– Jag upplever Bällsta Missionscenter som en praktmodell för att ta hand om människor och ge dem arbete. Samhällssystemet brakar ihop, men församlingen rycker fram. Vi har också upplevt en öppnad dörr i Ryssland nu. I detta skede kan vi hjälpa och bistå människor med vårt överflöd. Tanken med Bällsta Missionscenter är ju också att frigöra medel och överföra till bristområden. Det är verkligen ett bönesvar och uppmuntran efter allt slit vi haft på Bällsta, att vi får åka ut med understöd till de heliga! Jag ser som vår mest angelägna uppgift att sprida budskapet om lärjungaskap – att leva tillsammans, med brödsbrytelse och bön i daglig gemenskap.

Församlingen – ett liv i ständig självprovning

HANS LINDELÖW, 38 år. Blev frälst i Jesusrörelsen, kom 1973 i kontakt med Maranata. Jobbade som tidningsbud, städare, diskare. Ständigt behov att få djupare bibelkunskap. Flyttade in i församlingsgemenskapen 1980. Har efterhand växt in i en tjänst som lärare i församlingen. Pionjär när det gäller församlingens växande östmission.

– Imsen artikulerade med genomarbetad syn på tingen de frågor jag brottades med, och detta appellerade till mig. Vi upplever nu att det budskap vi lyssnat till går i fullbordan. Budskapet måste bevaras. Inga fastställda teser, men en levande uppenbarelse – det gäller att leva i ständig självprovning. Domen ska begynna på Guds hus. Jag tänker på väckelsebudskapet till Sardes, och befärar att kristenheten i Sverige börjar övergå från Laodicea till Sardestillstånd. Det talas om dem som fläckt sina kläder. Något har blivit misskött, och skadan kan inte repareras. Domen står för dörren. En fara som hotar kristenheten, vårt land, oss själva; det andliga livet blir fördärvat. Men så heter det: Några finns som inte har fläckt sina kläder... Det gäller att vara vakande och redo när Jesus kommer.

Församlingen – en livsomsfattande gemenskap

MIKAEL ELIASSON, 29 år, kom som ung gymnasist i kontakt med maranatabudskapet. Visionen om ett urkristet församlingssliv förverkligat i den dagliga syskongemenskapen intog honom helt. Han lämnade gymnasiet, och har ett antal år arbetat på församlingens tryckeri. Det senaste året har han aktivt varit med i uppbyggandet av taxirörelsen, och lägger nu tillsammans med Berno Widén upp ekonomi och administration för de olika arbetsgrenarna i församlingen.

– Arbetet vi står i är enormt spännande. Men det är inte spänningen som lett mig in i tjänsten, utan längtan att se budskapet förverkligat mitt i vår vardag. Det som ligger mig varmast om hjärtat är att det behövs profetor. Människor som inte viker av från sanningen för påtryckningar och locktoner att gå en annan väg eller pruta litet. Tvärt om, så behöver vi ännu mer skärpa i budskapet. Tidsandan idag – isynnerhet i Stockholm – ligger som en fördämning över hela samhället. Risker att man blir passiviserad och dukar under för låtgå-mentaliteten. Maranatabudskapet måste predikas och levas ut ännu klarare, så att vi kan bevaras!

Församlingen – en proteströrelse

BERNO WIDÉN, 30 år. Har bott i församlingens storfamiljer sedan han slutade grundskolan. Har under fyra år tillsammans med sin familj verkat på missionsfältet i Dominikanska Republiken. Har varit hemma några månader, och mycket aktivt deltagit i uppbyggnadsarbetet och omläggning av administrationen för Bällsta Missionscenter med olika arbetsgrenar. Åker inom kort tillbaka till Dominikanska Republiken.

– I allt som möter bör vi fungera som proteströrelse – inte i vanlig mening, men förverkliga det mål församlingen har. Bygga upp Guds rike och vara en stad på berget. Det kan man inte utan att leva avskild från världen och kyrkopolitiken. Vi måste kunna anvisa en annan väg. Exempelvis genom protestaktioner, med informativa flygblad som delas ut i olika sammanhang, osv. Alla etablerade kyrkor går mot sammanslutning. Men vi måste påminna dem om deras ursprung som väckelserörelse. Då blir man kallad fanatiker och sektarist. Detta gäller även i så kallade "u-länder" och "missionsländer". Maranatas uppgift är inte att vara "samfund", Vi måste utgöra ett rop om att Jesus kommer och ta Jesu undervisning på allvar. Maranataropet om Jesu tillkommelse blir så lätt bara ett slagord. För mig är det mitt livsöde. Jag ser församlingsslivet, liksom vår skolverksamhet med hemundervisningen helt ovillkorlig: Går vi under, så finns inget alternativ. Det som fött av Gud, möter samma öde som Gud själv: Det finns uppståndelsekraft även från de döda!

Församlingen – den sanna gemenskapen

PEDER BLOM. Frälst i församlingen 1972, och har sedan dess bott och verkat den mesta tiden i Maranataförsamlingen i Stockholm. Förestår församlingens musikstudio, kör taxi och deltar i evangelisationsarbetet.

– Jag önskar nå människor med min egen frälsningsupplevelse. Det är så värdefullt att i församlingen uppleva gemenskap och omvårdnad. Man får vara naturlig; behöver inte spela en roll, som så ofta ute i samhället. Man träffar så fina människor på olika ställen man jobbar på. Men snacket är så tomt. En del kommer och frågar mig om andliga ting. Då får jag svara dem. Jag har svar att ge dem, för det jag fått i församlingen finns som en grund inom mig, fastän jag knappt är medveten om det. Önskar innerligt att det uppväxande släktet får en grund som håller att leva och dö på. Fostras in i gudsgemenskapen. Jag ser som en stor uppgift att försöka förmedla den genuina väckelsesången vi fått från Gud. Vid mixerbordet är jag på "mamas gata". Det är kanske svårt att förstå, men jag upplever en direkt kallelse från Gud i denna kamp att kanalisera ut väckelsesången!

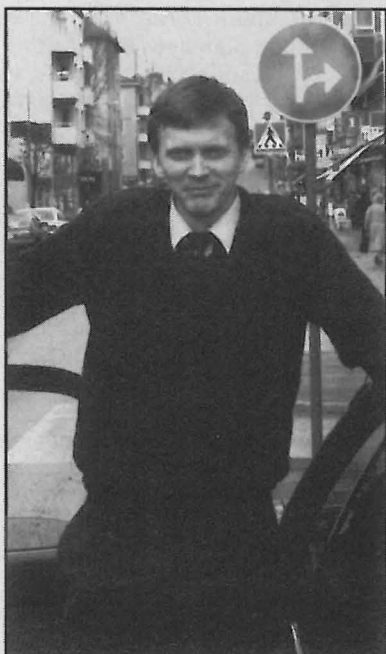

Församlingen – en stad på berget

VERNER ERIKSEN, blev frälst 1972 och döptes på Johannelund. Har sedan dess tjänat församlingen och olika dottergrupper. I blåstall; troget, tystlåtet och uthålligt framträder han alltmer som äldstebröder i vaksam själavård.

– Församlingens uppgift är att vara en stad på berget. Det är viktigt att nå ut till människorna, så att de får höra budskapet och ta ställning, innan Jesus kommer. Framför allt måste vi betona Jesu försoningsverk på Golgata. Att Jesus dog för våra synder, och uppstod. Vi får nu vara levande med Jesus, som tagit boning i våra hjärtan. Jesus Kristus måste vara centrum i allt vad vi företar oss och är.

– På grund av att vi satsat så intensivt för att ställa iordning vårt missionscenter i Stockholm, så bereds ju förutsättningar till hjälpinsatser bland behövande grupper på andra platser och i andra länder. Exempelvis har resan vi nu gjort till Ryssland och den materiella hjälp vi kunde förmedla skapat tacksägelse, inspiration och glädje över vad vi fått uppleva och lära oss.

Församlingen – ett liv i uppbygg

ROBIN WIDEN, 32 år, Maranataförsamlingens kassör och vice ordförande. Robin har bott i storfamilj sedan han slutade grundskolan. Han har varit med och byggt upp kommittéer i olika delar av landet, och var ute i missionsarbete i Tunisien närmare två år. Flyttade till Stockholm för ett par år sedan tillsammans med familjen för att delta i församlingsarbetet. Chaufför i Bällsta taxi.

– Vi lever i en tid av upplösning, men det urgamla evangeliet är fast och brännaktuellt. Vi måste i allt inrätta oss efter evangeliets kärna: Att Jesus Kristus kommer tillbaka. Arbete och församlingsliv måste få detta signum. Det som präglar "den vandrande juden" – i överförd mening de kristna – har alltid varit provisorium. Aldrig slå sig till ro. Människan vill alltid förverkliga sig själv; både som individ och grupp. Gud slår sönder så att bara den nakna människan finns kvar. Och så kan förutsättningar skapas att förverkliga evangelium; mitt under förföljelser. Gud har valt att uppenbara sig genom församlingen. Han har gett tjänster och ämbeten. Församlingen är ju "sanningens stödjelare och grundfäste." I Uppenbarelseboken läser vi om de sju församlingarna som blev mönstrade. Bara två bestod provet. Och det för att de tog vara på Ordet och Namnet. Jag har genom alla år blivit bevarad just genom Ordet. Vi får ständigt kämpa för att bevara sundheten och äktheten. I församlingen präglas vi genom Ordets förkunnelse. Inte främst genom yttre manifestationer i härliga möten. Men i undervisningen skapas en atmosfär som gör att vi kan bli fruktbärande kristna.

Text: Ulla Näsholm

För att växa i tron, inta nya områden och införliva löftena med vår erfarenhet måste man ta ett steg framåt. Kanske man inte ser mer än ett mörkt skummande hav framför sig, Men på Guds Ord kan man tryggt gå. Det håller att lita på och står fast hur än omständigheter och förhållanden skiftar.

"Du som i trångmål skaffar mig rum...", utropar David triumferande i Ps. 4:2.

Han hade erfarenhet av Guds trofasthet och visste att han alltid har en utväg för sitt folk och för sina tjänare. Där det känns som livsrummet krymper, Guds löften uppfylls inte – det är så det känns.

"Du som i trångmål skaffar mig rum..." Nog låter det som en paradox, men i bibeln, historien och kanske i vårt eget liv upplever vi något liknande. När vi inte ser någon lösning eller utväg, då är Gud där och har redan berett vägen.

När Israels barn med Guds hjälp och genom påtagliga under kommit från Egypten ställdes de plötsligt inför ett oöverkomligt hinder. Egyptierna hade ångrat att de alls släppte Israels barn och kom nu med en truppavdelning för att föra dem tillbaka till slavarbetet de lämnat.

Framför sig hade Israels barn Röda Havet och bakom dem närmade sig fienden. Där fanns inget utrymme, ingen utväg. Då säger Gud till Mose:

–Säg till Israels barn att draga vidare...

Det var ju en omöjlig uppgift och kallelse. Dra vidare! Det enda som fanns framför var havet och man kunde väl inte dra rakt ut i vattenmassorna för att där möta en säker död? Eller kunde man? Det var ju Gud som bjudit dem att dra vidare. På den uppmaningen och ledda av Mose gick de. Bibeln berättar för oss denna händelse på flera ställen. I Jes. 51:10 sägs det: *"Var det icke du som uttorkade havet, det stora djupets vatten, och gjorde havsbotten till en väg, där ett frälsat folk kunde gå fram?"*

Vad människorna kände, tänkte, tyckte eller sade inför detta uppdrag att fortsätta rakt ut i det okända – det

säger oss bibeln inget om. Den bara konstaterar att en väg bereddes för Guds folk. En framkomlig väg där det bara såg ut att vara hinder, svårigheter, ja, omöjligt att överleva om man gick ut på Guds bud. Och utan Guds hjälp fanns ingenting. Men Gud var där med sitt ord. *"Du som i trångmål skaffar mig rum..."*

För att växa i tron, inta nya områden och införliva löftena i vår erfarenhet måste man ta ett steg framåt. Kanske man inte ser mer än ett skummande, mörkt hav framför sig och bakom hörs rasslet av fiendens vapen, men på Guds ord kan man tryggt gå. "Var fotsbredd ni intar ska vara er" var Guds löfte, men man måste själv vara beredd att gå.

När allt vi tänkt, planerat och stakat ut rasar samman, är det tid för Gud att börja. Det Gud talat står fast, hur omständigheterna än skiftar.

"Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet under vilket du bor och spar icke; förläng dina tältstreck och gör dina tältpluggar fastare." (Jes. 54:2)

Det låter paradoxalt att tänka eller tala om utvidgning när trångmål, nöd eller kris nalkas eller redan har uppenbarats sig och börjat förlama känsla, vilja och förstånd.

Men den Gud som i trångmål skaffar rum är trofast. Fortfarande är han densamme. Han bjuder oss att dra vidare, vidga ut platsen och förlänga våra tältstreck.

Antar du utmaningen, vågar du tro att Gud är trofast och att han har berett en utväg för sitt folk, för sin församling och för sina tjänare?

Förstå att Guds väg är inte det som människor tänker och planerar. Våga gå vidare och vara trogen mot uppdragsgivaren och löftesmannen.

EG-KON...

fortsättning från sidan 9

upp som ett nytt och starkt folk. De ständiga eftergifterna kunde endast leda till att vår vilja förslavades."

Vilket byte! Man bytte bort konfrontationen, fick friheten. Men friheten var slaveri. Freden var krig.

Vad är nu EG? Vad representerar EG? Och vad har Sveriges regering idag för förutsättningar att stå emot EG, om EG skulle visa sig medföra en upprepning av vad som har skett under kända diktaturer i vårt sekel? Eller om EG skulle visa sig vara uppfyllelsen av uppenbarelsens profetia om Vilddjuret?

Bibeln säger att vilddjurskaraktären i världens styre alltmer profileras, ända därhän att det blir uppenbart att världens makthavare samfällt strider mot Jesus Kristus själv.

D.v.s. om nu EG verkligen representerar uppfyllelsen av Uppenbarelse-bokens profetia, så är valet för eller emot EG den andra sidan av valet för eller emot Kristus.

Daniel skriver om Messias/Kristus i Dan. 7:14: "Hans välde är ett evigt välde, som icke skall tagas ifrån honom, och hans rike skall icke förstöras". D.v.s. här sker ingen värdes- eller kvalitetsförsämring. Jesus säljer sig inte och Han låter sig inte heller köpas. Gud Fadern har givit sina löften om Honom, och vid dem står Han fast. Dessa löften fick bl.a. David, Israels konung kännedom om: "Jag skall befästa din säd för evig tid och bygga din tron från släkte till släkte." Ps. 89:5.

Alla kor råmar. Mellanösternkorna råmar. Och Europakorna råmar också. Mellanösternkorna råmar i Madrid, Washington och Moskva. Europakorna råmar i Bryssel, Haag och Geneve. Och gamle Jakob han klagar. Hör hur gamle Jakob klagar, han säger till de andra korna: "Jag har varit förskingrad i bland er i 2000 år".

–Varför, gamle Jakob, har du varit förskingrad bland folken i 2000 år? Du säger att du väntar på Messias. Men är det inte därför att du förkastade den som verkligen är Messias, som du själv blev förkastad? Eller vad var det som hände för 2000 år sedan som föranledde denna diaspora, denna förskingring?

Israel förkastade Messias när Han verkligen kom. Och alla folk som förkastar Messias kommer att få sätta in seglet på sitt förkastande av Honom. Kommer EG att stå folken till tjänst med detta insegel?

– Gå ut i hela världen!

Agneta Orellana är en av sex taxichaufförer som nu i ett och ett halvt års tid har spridit det glada budskapet om Jesus Kristus genom sitt arbete. Åtskilliga taxikunder har vid det här laget nåtts av hennes frimodiga vittnesbörd. Här skriver hon själv en rapport om sitt annorlunda evangelisationsarbete.

Bällsta Taxi har nu funnits i ett och ett halvt år, och vi tackar Gud storligen för detta evangelisationsmedel som inneburet långt fler tillfällen att vittna om frälsning än vi kunnat ana. Sätet bredvid taxichauffören kallas "biktstol", och visst är det många resenärer som har behov av att prata i dessa tider då "kärleken hos de flesta skall kallna". Man har ingen att anförtro sig åt, och öppnar sig gärna för en okänd som man sitter bredvid under några minuter.

Vissa får jag vittna för på grund av att de är nyfikna, och vill veta vad Bällsta Taxi är för något; efter avklarade obligatoriska samtal om vädret och frågor om bilen vi åker i och resans mål.

Vi chaufförer i Bällsta Taxi är en skara syskon från Maranataförsamlingen i Stockholm som valt detta sätt att bedriva mission i vår hemstad, och samtidigt få in medel till mission i andra delar av världen. Jag, som kvinna, blir ofta tillfrågad om jag inte är rädd för att köra. Jo, visst hade jag en väldig kamp när jag skulle gå in i denna upp-

gift, men Guds Ande övertygade mig att han sänder oss "såsom får mitt in ibland ulvar". Då får jag överlåta mig till lärjungens villkor, men de innebär också löften om kraft och beskydd. "Men på eder äro tilloch med huvudhåren allasammans räknade." Det kan vara en ansträngande uppgift, men i församlingsgemenskapen bärs vi av outhärlig förbön, och det håller att gå i Jesu namn.

Ofta får jag uppleva att "det är icke I som skolen tala, utan det är eders Faders Ande, som skall tala i eder". Av nåd kan jag få förmedla ord som går rakt in i hjärtat på passageraren. Alla människor åker taxi någon gång, men kanske det under helgerna blir en hel del törstande, som försökt släcka sin törst med sprit, eller kanske besvikna spelare som vi får köra från Solvalla. Någon gång händer det att man får bedja tillsammans med en passagerare i bilen. En del vill ha med sig tidningen Midnattsropet hem.

Jag tror att alla som åker med oss är frälsningskandidater. Många är nyckelpersoner. Ibland kanske det in-

te är orden vi säger som är avgörande för att få förmedla en hälsning från Jesus. Härondagen var det mitt jämna körsätt som förbryllade en känd författare som åkte med, och detta öppnade väg för ett avväpnande vittnesbörd.

Arbetsdagen kan börja tidigt eller sluta sent. En del av våra stamkunder, reser ofta till flygplatsen Arlanda. Dessemellan kör vi också budtransporter, servar vårt hotell, Pilgrims-hem med körningar, och får telefonbeställningar. Bilarna ska hållas i trim, och den ekonomiska redovisningen måste alltid vara up-to-date. Nu har vi fått tillstånd att köra för Färdtjänst, och har snart även busstillstånd klart, och kan då köra gruppresor.

På detta sätt når vi människor av alla kategorier och även från andra länder som rör sig i huvudstaden. Vi får ge dem evangelium, och så påskynda Jesu tillkommelse. Bed för oss!

ETT HJÄRTA ...

fortsättning från sidan 7

en. Vi måste vinnlägga oss om att verkligen bevara andens enhet genom fridens band.

I Ef. 4 kan vi fortsättningsvis få undervisning om Guds plan med församlingen: *"Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärk, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allsammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet. Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. Nej, vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus. Ty från Honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bli uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver, med en kraft som är avmätt efter var särskild dels uppgift."* (v. 11–16)

Vi kan fortsätta läsa den här beskrivningen och förstå vad Gud har tänkt med oss. Församlingen har ett enda mål: Att få följa med Jesus, den dag han kommer tillbaka för att hämta oss.

Många gånger upplever vi lidanden. "Om en lem lider, då lider hela kroppen", står det. Vi upplever smärtan av att syskon vi haft i församlingen lämnar oss; blir avhuggna från församlingskroppen. Någon blir bedragen, får begär till andra ting som pockar på uppmärksamhet. Vi ser hur syskon kan försvinna från gemenskapen. Men även om kroppen lider och haltar, så kommer församlingen att nå hemmet. "Om din hand är dig till förförelse, så hugg av den..." Vad kan det innebära? Någon förför, bedrager, förstår sig. "Hugg av den, kasta den ifrån dig!"

Låt inga element som är fördärvliga för kroppen vara kvar! Det är bättre att en lem går förlorad, än att hela kroppen kastas i det brinnande Gehenna. Smaka på de orden, och förstå allvaret i att vi verkligen måste förkovra oss, vi måste söka oss till församlingens centrum.

Allt som står skrivet i bibeln, vartenda ord, kommer att gå i uppfyllelse. Vill vi vara med i striden för evangelium? Vi är köpta med Jesu eget blod; dyrt köpta. Låt oss, syskon, ge upp vårt eget självliv och vår stolthet. Må vi ödmjukt söka vad Gud vill med församlingen; med oss var och en. Då kommer vi att nå fram och växa till som Han vill. Men det gäller att vara vaken; det gäller att ha en ande som

förstår att lyssna till Guds röst när han talar. Många vill ha våra själar; det gäller att inte bli förförd när någon kommer och söker locka oss bort från centrum. Det är en ständig kamp. Vi är alltid i rörelse mot något håll.

Det går inte att ge avkall på någon sanning, och tro att allt går bra. Vi måste hela tiden sträva mot fullheten, till det Gud vill och det han kommer att fullborda. Men kommer vi att hålla ut; att nå fullkomningen? Kommer vi att väl fullborda vårt lopp? Kommer vi att vinna rättfärdighetens segerkrans?

Paulus fortsätter sin undervisning i Ef. 4:29: *"Låten intet ohöviskt tal utgå ur eder mun, utan allenast det som är gott, till uppbyggelse, där sådan behöves, så att det bliver till välsignelse för dem som höra det. Och bedröven icke Guds helige Ande, vilken I haven undfått såsom ett insegel, för förlossningens dag."*

Vi har verkligen mycket att göra upp med i oss själva. Alla våra tankar, alla påfund som vill inta och förstöra oss. Men det finns ett botemedel och ett försoningens ord vid Jesu kors. Vi får åter ödmjuka oss. Vi vill att församlingen ska bevaras ren och obefläckad, utan främmande element.

När vi försöker på vårt sätt, så misslyckas vi. Men Gud har gett oss sin Ande; han har gett oss nådegåvor, han har gett oss så mycket för att vi ska kunna leva och fungera denna tid. Trots att världen rasar, kan vi bli bevarade.

I nästa kapitel möter oss de kända uppmaningarna: *"Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp. Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och världigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Ta gen alltså på eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, behålla fältet."*

Det hänger på oss, vi måste kämpa framåt mot målet; att bygga upp Kristi kropp. När fienden kommer med förvirring, när vi inte vet vad som är rätt eller fel, när vi tillåter fienden komma in i vår tanke så att begreppen och gränserna suddas ut, då måste vi ta på oss den här vapenrustningen.

Vi har brottats mycket med problematiken om vad församlingen är för något. Vi utgör tillsammans församlingen, och det på grund av den ande som bor i oss. Ibland krävs det stora uppgörelser för att nå fram till andens enhet; att bli ett hjärta och en själ. Det är kampfyllt och smärtsamt, men ack så nödvändigt för vår frälsning. Det är strid i andevärlden över hela vår jord; en kamp för att bevaras som en Guds församling. "Ett hjärta och en själ..." Det måste vara enhet i tanke. Så att vi sysslar med det som är

gott, det som är uppbyggligt.

Vi kan läsa om Noas väckelseförelse i bibeln. Han spikade, han hamrade och byggde. Han lät inte någonting få störa honom. Han höll ut trots hån och spott, trots att alla ville få honom att göra något annat. Han var duktig, han kunde så mycket. Han måste ha varit en hjälte på många sätt. Men han lät sig inte lockas bort från uppgiften.

Noa stod fast. Han hade fått en uppenbarelse från Gud, och den övergav han inte. Visionen betydde allt för honom. Vilken manifestation det blev. Åtta personer frälsta! Men vilken väckelse. Det gäller att hålla ut, syskon.

Likheterna är slående genom hela historien. Vi lär oss mycket av Skriften. Vi lär oss mycket genom att gå tillbaka och undersöka vad som timat förr. Genom att vi så lär oss, räddar vi många gånger oss själva från att göra felsteg, och växer i den nåd Jesus gett oss. Av nåd är vi frälsta, står det. Av nåd ska vi en gång få se Honom, och av nåd ska vi få komma hem.

Halleluja – MARANATA – Jesus kommer snart! Måtte ingen av oss gå förlorad, måtte ingen förlora det han en gång fått. Vad vore vi, om var och en av oss bara sysslade med sitt eget, och lät privata intressen ta överhanden. Nej, här gäller det att vara "ett hjärta och en själ".

Jesus sa i Matt. 12: *"Den som ej är med mig, han är emot mig, och den som ej församlar med mig, han förskingrar."* Måtte vi alla växa till, få mer av Jesus, lära känna honom. Det gör man inte hur som helst. Man måste hänge sig, ge sig själv åt Honom. Men har vi Jesus, så kommer det inte att fattas oss någonting. Vi har allt i Honom. Han är vårt liv, vårt allt.

Låt oss tacka honom för att han har gett oss församlingen. Han har gett oss en plats att arbeta på. Genom vanda, genom kamp och strid, genom luttringseld många gånger, för han oss mot fullkomningen, så att vi växer till i honom.

Låt oss tacka och prisa Jesus Kristus för Hans stora nåd!

**STÖD
MISSIONEN!**

**PostGiro
44 10 05-6**

– Jesus tog min ångest!

Sergio kom till oss på Bällsta MissionsCenter för lite över ett år sedan. Nu är han en trogen mötesbesökare och en tillgång i övrigt. Stina Fridolfsson intervjuade honom i Radio Maranata.

Sergio, man hör på ditt efternamn att du inte är svensk. Var kommer du ifrån?

– Jag kommer från Jugoslavien.

Hur länge har du varit i Sverige?

– Ja, det är rätt många år nu, sedan 1969. Jag var nio år.

Minns du någonting från ditt hemland?

– Jo, det gör jag. Om man är nio år minns man ganska mycket. Jag gick ju i skolan där.

Var bodde du?

– Jag kommer ifrån norra delen av Kroatien.

Hur kom det sig att du blev frälst? Du kanske har bett till Gud mycket, förut också?

– Nej, det där religiösa har aldrig haft någon ingång i min familj. Det var genom Radio Maranata. Jag tror det finns flera olika slags folk som lyssnar, äldre som inte har någonting att göra, som har tråkigt och är ensamma.

– Själv lyssnade jag för att jag var en sökare, kan man säga. Jag höll ju på med alkohol, var ute med gäng och allt möjligt sånt där. Det var fruktansvärt. Det gav mig ingenting, det var en skymf mot mig själv och jag hade ingen anledning att leva på det sättet. Jag ville verkligen ha tag på något annat.

Sen började du lyssna på Radio Maranata. Lyssnade du en längre tid?

– Jag vet inte om det är så med alla, men med mig var det så att jag lyssnade ganska länge, det tog lång tid innan

jag vågade ta kontakt med Maranata. Jag hade säkert lyssnat ett halvår innan jag vågade mig till mötena.

Hur upplevde du att komma hit till Bällsta MissionsCenter?

– Det kändes lite egendomligt. Nu är det ju upprustat och fint här, men då såg det väldigt gammalt ut här. Precis som om man var tillbaks på sjuttiotalet för det påminde mig om skolan jag gick i som barn.

– Det är svårt att förklara, men jag blev löst från all min ångest.

– I början när jag blivit frälst, den första månaden, bad jag om och om igen till Gud: "Gud, det här kan ju inte vara rätt, jag mår ju sämre nu än innan jag blev frälst. Men sen så hände det bara en dag när jag satt på jobbet, att jag blev löst från min inneboende ångest. Jag satt vid detta tillfälle och lyssnade på en kasset med en sång som hette "Dyra blod som mig lösa kan från syndens skuld." Det tog bara en sekund, jag kände någonting i bröstet som bara släppte och jag visste i det ögonblicket att jag blivit löst.

Men då var du alltså redan frälst. Vad var det som gjorde att du visste att du hade blivit frälst?

– Jag ändrade mina vanor; slutade helt att dricka alkohol. Innan jag blev frälst gick jag nästan reflexmässigt in på systembolaget, så jag var nog nästan alkoholist, tror jag.

– Det var en väldig kamp i början men jag blev löst från alkoholbegäret. Innan jag blev det var det väldigt job-

bigt, man hade ju läst i böcker och tidningar om folk som hade blivit lösta från sina begär på ett ögonblick, och jag undrade: "Gud, vad är det för fel på mig, varför blir inte jag löst?" Jag grät och bad i flera dagar innan det hände något, och just då satt jag bara still.

Det måste ha varit en underbar upplevelse?

– Ja, det var helt obeskrivligt.

Fick det konsekvenser senare också? Jag tänker på när du kommer springande till mötena, där du sitter längst fram och att du läser bibeln väldigt mycket? Det här är alltså något som ger dig glädje?

– Ja, det finns ingen ångest längre, som förut, utan nu är det glädje man har i bröstet istället. Visst är det tungt ibland, men man har en lyftande känsla hela tiden. Lidande har fått en helt annan innebörd nu. Det är inget fel med att lida om det hjälper andra. Självmedömkan hjälper varken en själv eller någon annan.

– Ibland känner jag nöd för människor. På jobbet har det hänt ibland att jag känt; "nu måste jag bedja för det här", och det har känts fruktansvärt i bröstet. Då springer man in på något rum där och bara börjar bedja.

– Den hör nöden och vandan har varit helt fruktansvärd ibland. Det är ju jobbigt men jag vet ju att det är till nytta, det är ett meningsfullt lidande.

sionsfält för brinnande, kristna idrottsstjärnor som gjort det hjärtnipande och näpet att knäppa händerna före prestationerna och bedja en bön eller visa en bibel.

Plötsligt uppenbaras två ynglingar som fått ett erbjudande. De vill också ha pengar, som idrottsstjärnorna. Liksom vissa andra, blir de erbjudna hundratalsentals kronor för en tjänst. De är inte mentalt förberedda för situationen. Varken religiöst eller moraliskt. De blev överrumplade, eftersom de inte var beredda på den situationen. Det är fruktansvärt att människor dras in i såna här situationer, därför att kyrkan har svikit dem. Istället för att säga dem sanningen, har de försökt slå mynt av stjärnorna. Popularisera sin verksamhet genom dem. Skaffa sig ett namn.

Tidningen Dagen skrev på första sidan: *"Kristen man erkänner del i taximord."* Spaningsledaren: *"Jag påminde honom om rövaren på korset"*. Det ser nästan ut som om man är redo att göra dessa ynglingar till hjältar. Rövaren på korset var väl inte fostrad i en frikyrkoförsamling. Han hade säkerligen en helt annan bakgrund. Jag kan inte finna något i evangelierna som på något vis glorifierar eller ens snuddar vid tanken att det hade något med merit att göra; att det var ett olycksfall, eller något sådant. Rövaren behandlades som den rövare han var. Även av Jesus.

Nu lyfts historien med ynglingarna som begick det beställda mordet fram: *"Igår hittades den mördade taxiföraren. Samtidigt ber en frikyrkoförsamling i sydsverige för en av de misstänkta"*. Denna församling borde gråta över sin egen situation. Man försöker lyfta fram denna händelse, nästan göra den attraktiv! *"Han är kristen, och var i tonåren ute och vittnade på gatorna. Igår medgav han delaktighet i brottet."*

Spärrar har forcerats på område efter område. Vi tvingas konstatera hur denna process resulterar i att medlemmar i en kristen församling; unga människor, som dessutom varit ute och vittnat om Herren Jesus Kristus, förvandlas till mördare. Man förklarar: Nu får vi inte stöta bort dem, nu måste vi bedja för dem! Det låter bestickande och vackert. Men detta är ju ett svek! Församlingens ledare borde krypa in i sina kammare och fråga sin Herre och Gud: Vad har vi gjort? Utifrån den frågan kan man ta reda på hur det är med andra ungdomar som kanske inte blir mördare, men blir idoler och sedan offer för kult,

människoförgudning och annat perverst. Blir ett offer för den härskare som i allt större utsträckning dominerar i kyrkorna: Mamon.

"Ynglingar ber och läser bibeln varje dag i cellen på Österåkeranstalten". Hade det inte varit på sin plats att kolla långt tidigare hur mycket de läste bibeln och bad? Att ropa ut det nu, när tragedin redan är ett faktum; när den logiska konsekvensen av församlingens slöhet och slapphet inställer sig? Förklara att ynglingen ropar till Gud. Är det inte dags för församlingens pastor att ropa till Gud? Ta reda på vad ni håller på med? Vad är det som sker?

Det vi erfar nu, är uppenbarligen i ett initialske, det kommer värre saker. Bara vänta! Det går inte stirra sig blind på någon enskild händelse och sätta luppen på den. Det finns ett brett sammanhang som förklarar utvecklingen. Vad har pastorn sagt till ungdomarna när det gäller homosexualitet? Aids? Hur är det med andra mycket vitala frågor med avseende på framtiden? Samlevnadsformer och förhållanden. Hur är det med vår förmåga att tukta och skapa disciplin i den miljö vi lever? Vårt förhållande till aga och korrigering? Erbjuder vi ungdomarna genom vår förkunnelse någon tillrättavisning och vägledning, eller är vi genom vår passivitet och profilöshet ett medel till att de glider vidare på vägar som måste leda till kaos och katastrof? Jag skulle vilja ställa de frågorna till pastorn, men får väl aldrig tillfälle.

Dessa frågor tycker jag att tidningen Dagen skulle ta upp. Men det är ingen risk. För den har varit vägröjare för de nya attityderna. Den som undersöker från 1967 fram till 1992, får snart insikt i de faktiska förhållandena. Föreläsaren påminde ynglingen om vad Jesus sa till rövaren på korset. Hade det inte varit bättre att pastorn långt tidigare påmint dessa ynglingar om livets realiteter, och ställt dem inför de enorma faror som ett samhälle som vårt utgör för varenda människa. Men ynglingarna har glidit iväg in i teater, musik, disko, videofilmer av tvivelaktig karaktär, osv. Dessa ungdomar har troligen varit helt utan spärrar, för de har inte fått normer i församlingen. Det finns en annan kultur, en finkultur som naturligtvis inte har såna här uttryck, men vi ska inte glömma att den trots allt mynnar i samma flod. Primitivt eller civiliserat, kultiverat eller okultiverat är den ingenting annat än världen. Denna världens furste känner vi, och vi vet att hela världen är våldtagen av den onde. Sedan finns det enorma variationer, uttrycksformer, nivåer, stilar, genre, livsmönster. Men världen för-

blir världen, antingen den uppenbarar sig i en yngling som likviderar en kvinna för att få några hundra tusen kronor, eller någon annan som säljer sig för att vinna ära och pengar i idrotter eller inom kulturlivet.

Jesus har sagt att vägen är smal och att porten är trång. Det är faktiskt inte några större numerära framgångar i denna sfär. Han säger: Få äro de som finna den. Men han rekommenderar oss att kämpa för att komma in. Kämpa mot självskheten och materialismen.

På samma framsida i tidningen Dagen ser man ett par präster i full skrud. Ett skådespel av annan karaktär. Som leder fram till exakt samma hållningslöshet. *"Kyrkan fylldes av sörjande under fredagens minnesstund"*. Det finns mycket att säga här. *"Kristen man erkände taximord"* – *"kyrkan öppen för sörjande"*. Vad är detta? Det är verklighetsbilden av den värld som mitt i sitt elände försöker verka from och religiös. Finkänslig. Öm och omvårdande. Den kristna församlingen deltar inte i detta spektakel som inte har någon tröst att erbjuda. Men däremot finns i Guds Ord en sanning som frigör från falskhet och lögn.

Detta kan ske uteslutande genom den nåd evangelium bjuder ut åt den som tror på Jesus Kristus. Inte ens kyrkan tycks idag vara speciellt mån om att proklamera den realiteten. Därför har man skapat sig en chokladjesus som passar in i alla sammanhang; utan att detta leder till personliga konsekvenser med avseende på sinnelaget, livsstilen och framtiden. Hopplöst, meningslöst, katastrofalt för den enskilde och hela folket.

Avslutningsvis vill jag citera vad Harald Gustafsson skrev i en bok 1964. Rubriken till kapitlet är *"Devalvering av andliga värden"*: *"Då man ser ut över den kristna verksamheten idag, finner man att en hel del andliga värden devalverats på ett ödesdigert sätt i förhållande till denna världens gängse valutor"*. Så ser det ut.

Vi har nämnt några exempel som ger oss besked om resultatet av denna devalvering. Fattigdom. Armod. Bekymmer. Elände. Och försök att med olika medel ersätta förlusterna. När devalveringen äger rum och värdena sjunker, så drabbar det alla, men framför allt unga människor. Detta är resultatet av ett devalverat kristenliv, som istället för verklig kristendom erbjuder imitationer och en fortgående likbildning med världen.

Vi bör kanske lyssna på profeten: *"Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakana, så kunna de bliva såsom vit ull."* (Jes.1:18)

Fullt utrustad musikstudio i hjärtat av Bromma!

BMC RECORDING – musikstudio för professionell musikproduktion.
LP eller singel, demo eller jingel – vi ordnar det!
Vi kan dessutom ordna skivomslag, affischer m.m.

Inspelning, kost och logi i ett och samma paket!

Nu har Du möjligheten att till en verkligt låg kostnad både äta och bo helt i anslutning till inspelningsstudio!

Hotell PILGRIMSHEN kan erbjuda vällagad mat och trevliga hotellrum till ett oslagbart pris. Vi skräddarsyr efter Dina behov och önskemål; hel- eller halvpension, enkel-, dubbel- eller flerbäddsrum. Förutom att Du får detta till ett mycket lågt paketpris så spar Du också tid.

Och tid är ju också pengar...

Intresserad?

Vill Du veta mer om BMC RECORDING eller kanske boka tid? Hör av Dig till oss! Ring 08-627 55 55 eller 08-760 91 85 och tala med Peder Blom. Om Du hellre vill skriva så är adressen: BMC RECORDING, Box 201 34, 161 02 Bromma.

Planera för...

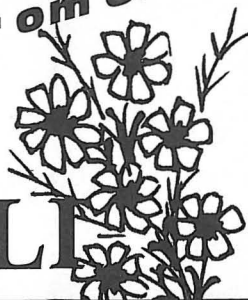

MARANATAFOLKETS

SOMMARKONFERENS

Humlegården, Vintrosa, 13 kilometer väster om Örebro

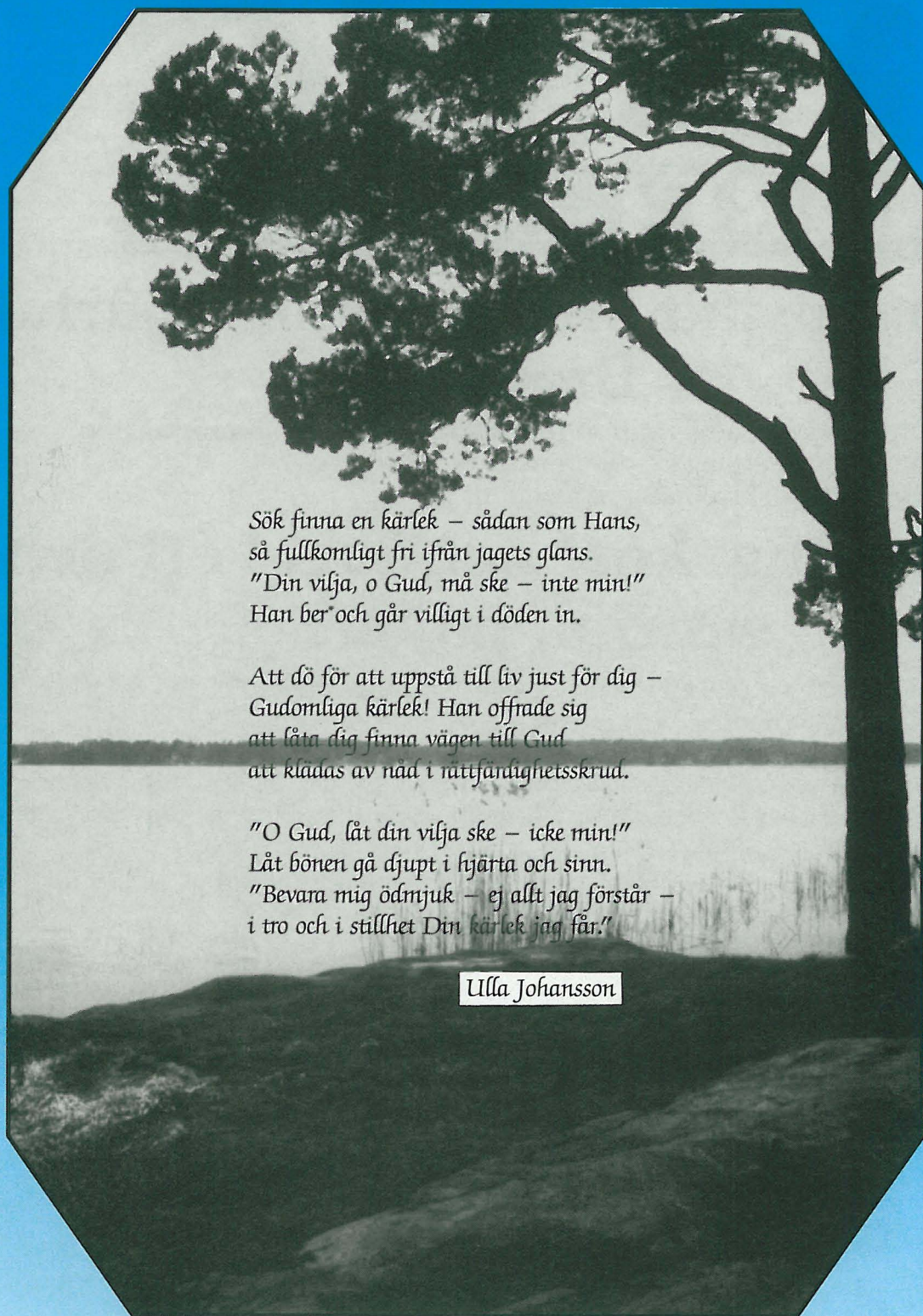
18-26 JULI

- Profetisk orientering inför Jesu tillkommelse

Anmäl dig redan nu!

För anmälan och ytterligare information, ring: 019-96449

Sök finna en kärlek – sådan som Hans,
så fullkomligt fri ifrån jagets glans.
"Din vilja, o Gud, må ske – inte min!"
Han ber och går villigt i döden in.

Att dö för att uppstå till liv just för dig –
Gudomliga kärlek! Han offrade sig
att låta dig finna vägen till Gud
att klädas av nåd i rättfärdighetsskrud.

"O Gud, låt din vilja ske – icke min!"
Låt bönen gå djupt i hjärta och sinn.
"Bevara mig ödmjuk – ej allt jag förstår –
i tro och i stillhet Din kärlek jag får."

Ulla Johansson

Jag önskar

☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt

☐ Ändra min adress

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 – 8)

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Namn: _____

Bostad: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Adress: _____

Tel: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA